

Живети са алкохолизмом

Неке сугестије за хришћане

Данкен Хеастер

Living With Alcoholism
Some suggestions for Christians [Serbian edition]

Duncan Heaster

Carelinks, PO Box 152, Menai NSW 2234 AUSTRALIA www.carelinks.net info@carelinks.net

Предговор

Време је да се суочимо са проблемом алкохола у нашој заједници. Око 14 милиона Американаца има проблема са алкохолом ,⁽¹⁾ 43 % америчких породица

има члана алкохоличара (2). Код 10 % Американца на квалитет њиховог рада утиче алкохол. А цифре су најмање двоструке у Русији и другим деловима источне Европе. Ако би било која друга болест погодила неку нацију у толикој мери у коликој то чини алкохол, било би проглашено ванредно стање. Чињеница да смо ми Христаделфијанци не чини нас имуним на ове проблеме. То значи да се многи Христаделфијанци боре да живе са алкохоличарима који су им блиски и драги. Овај студиј написан је за њих; није усмерен на лечење алкохолизма самог по себи .

Ја сам на неки начин потпуно нестручан да бих написао овај студиј. Никада нисам био алкохоличар нити сам имао било каквих проблема са алкохолом. Одрасао сам у дому где је алкохол био доступан и коришћен, али никад прекомерно. Живим са супругом која такође умерено користи алкохол. Провео сам свој живот живећи и проповедајући у сиромашнијим друштвима света, и већину свог зрелог живота провео сам у бившем Совјетском Савезу. Овде имамо највећу појаву прекомерне употребе алкохола у свету. Радећи са људима – а фокус мог рада увек је био на појединцу – проблем алкохола се стално појављивао. Ја снажно осећам терет нарочито словенског света, а овде је као нигде другде алкохол наше највеће проклетство. Видео сам више него други, макар са стране, срамоту, бол и људску пропаст која се дешава у породицама које морају да живе са овим проблемом. Као резултат овог одлучио сам још 1990 да нећу пити алкохол. Чак и тада сам видео превише штете проузроковане пружањем примера алкохоличарима у " умереном пићу". И није ми било тешко да испуним то обећање. Алкохоличари не могу да пију умерено. Они једноставно не смеју да пију. Уопште. Имам тако пуно финих пријатеља хришћана који су алкохоличари. Мој поступак љубави према њима, у складу са мојом савешћу, било је да им кажем: " Слушај. Остави пиће. Потпуно. Ја не пијем; уопште. Ја то не радим теби иза леђа, кад не можеш да видиш, док седим у неком самотном ресторану крај пута или када девојка понуди вино у авиону. Дајем ти своју реч, ја не пијем. Ја те подржавам. Дакле, немој никада себи објашњавати да то можеш радити "умерено" јер ја то чиним. Ја то не чиним." Ово је моје лично схватање речи Павла о томе да се не раде ствари које су добре према нашој савести, али могу довести друге до спотицања. Чини се да је његово резонување у Римљанима и Коринћанима да ми не би требали да радимо било шта, приватно или јавно, што би могло подстаћи неког верника да се врати ранијим поступцима који су били грешни. У првом веку то је било обожавање идола, итд. За нас, или бар за мене пошто живим живот у источној Европи, то је алкохол. Дакле, боље је не учинити ништа што би охрабрило неког верника "за кога је Христ умро" да се у овоме окрене назад. И то је такође моје разумевање заповести Старог Завета да се не ставља камен испред слепог, тј. Не чини ништа што ће одвести другог у пад. Потребна је "љубазност... љубав искрена" да " ни у чему не дајте спотицања" (2Кор.6:3,4). Чак и на свом венчању, ја сам био једини који није пио алкохол – чак ни гутљај због славља. Не кажем ово да бих се хвалисао на било који начин. То заиста није било никакво пожртвовање за мене. Не заговарам потпуну апстиненцију, иако то јесте мој лични став (3). То вам говорим јер знам да ће многи моји алкохолом погођени пријатељи и њихове породице прочитати ове речи, а и други такође. А и желим да вас подсетим одакле ја долазим. Овај студиј, међутим, није толико за алкохоличаре колико за њихове породице и пријатеље. Нарочито желим да схватите да сам видео, видео сам... искушења у којима сте. И као и вама, мени је стало, и због тога нисам

окусио алкохол читавих 14 година (осим вина на причести) и у молитви сачинио сам овај студиј.

Данкен Хеастер
Рига, Латвиа
dh@heaster.org

Садржај

1. Разумевање алкохоличара

1.1 Увод

1.2 Порицање

Опширнија студија: Скривено значење веровања да Бог види и зна све

1.3 Неки медицински аспекти

Опширнија студија: Скривено значење веровања да је Бог створио људска бића

1.4 Кривица

1.5 Природа греха и искушења

2. Схватање ваше реакције

2.1 Увод

2.2 Порицање

2.3 Помагање или одмагање

2.4 Отуђење

2.5 Стрпљење и опроштај

3. Библијски одговор

3.1 Увод

3.2 Прозирност и осуђивање

Опширнија студија: Истина: Библијска анализа

3.3 Покајање

3.4 Нови живот

4. После победе

5. Закључци

Додатак 1: Дванаест корака

Додатак 2: Неки Христаделфијански извори

1. Разумевање алкохоличара

1.1 Увод

Пречесто се усредсређујемо искључиво на симптоме проблема. Ваша супруга пије. И тако су деца запуштена, постоје новчани проблеми, постоје неугодности, она је усредсређена на флашу а не на вас или на било шта друго. Али да би је спасао, супруг мора покушати да је разуме. Не обавезно да схвати *зашто* је она алкохоличарка – то превазилази способности најбољих психотерапеута, а Писмо углавном не говори о овој теми. Најпре да схвати кроз шта она пролази као алкохоличар.

1.2 Порицање

Порицање је кључ за алкохолизам. То је једина болест коју не увиђате, или нећете да видите, да је имате. На другом путу који један алкохоличар прелази до менталног, физичког и моралног пропадања, обично прва ствар која нестаје је искреност. У почетку постоје ситне лажи.. И као прво, ту су лажи које онај који пије говори самом себи.

Попио сам само два...Нисам попио ништа недељу дана... Не пијем толико пуно као... (Том, Хозе, Сергеј, Светлана, Сара...)

Ово даље напредује до лагања онима који су око њега. Било какав покушај да се начне та тема са њим бива одбачен или он одбија да говори о томе. Са грехом се не суочава. Одмах стојимо насупрот једног моралног проблема. Лагање је грех, у овом контексту. А као што веома добро знамо из Светог Писма, грешно срце је лажљиво. (Јер.17:9). "Ђаво у нашим речима је преварант, он нас преваром одводи у грех. Ретко ми једноставно ојачамо себе у побуни против Бога и путева његових. Ми оправдавамо своје поступке, говорећи себи да смо посебан случај, да је у нашем случају наше понашање оправдано. Тако алкохолизам почиње са лагањем, себи самом, Богу, а онда и другима. Алкохоличар упада у стање живљења у мрежи лажи делом због тога што га они око њега на крају подржавају. Они лажу о томе колико он пије, покривају га, налазе изговоре. Несвесно, он изграђује заштитну мрежу која му омогућује да настави да пије. Ово не значи да су они око њега криви. Они су се једноставно нашли ухваћени у синдрому жабе – жаба ће искочити из кључале воде ако је убаце у њу. Али ако уђе у хладну воду а температура расте лагано, она остаје у врелој води, иако је она уништава. Или њега. Оно што трезни чланови групе која подржава алкохоличара треба да ураде је спознаја да то јесте једна посебна ситуација. Морају се суочити са реалношћу ако мисле доћи до напретка и било каквог повратка неком нормалном животу, или бар животу каквим га је Бог замислио. А болест алкохолизма је у томе да она тако функционише да не дозволи реалности да се умеша у њихова схватања. Алкохоличар ће се усредсредити на појединости - "Ја не једем храну од деце како си ме оптужила... стварно нисам... имаш нешто пара у свом новчанику сада... пио сам пиво а не вотку..." али ово је само начин да се избегне сагледавање ужасне комплетне слике и побегне од стварности. "налажење истине" у ширем смислу те фразе је у ствари суштина излечења. Алкохолизам је у ствари слом личности; излечење је поново формирање личности према Божијој замисли.

Како болест напредује, тако је и са лажима, и све више људи бива увучено у ту мрежу неискрености. Због тога је алкохолизам озбиљан грех како га види Библија. Јер су неистина и лаж сасвим супротни начини размишљања од онога што Отац тражи. Он нас јасно прозира, и ако у ово верујемо треба да будемо

прозрачни пред њим. Алкохоличар увек нешто комбинује да би био сигуран да ће му готовина и алкохол бити доступни, као и време и место за опијање. Лажи прикривају комбинације, а онда су потребне нове лажи да ове учине уверљивима. Животни стил лагање често доводи до лагања о стварима о којима и није требало лагати – то постаје нагонско. Ово периферно понашање алкохоличара мора се третирати приликом лечења – то није само случај узимања алкохола и потреба да се то заустави.

Класична грешка међу забринутима је да из алкохоличара извуку обећање да више никада неће пити. Код алкохолизма се ради о самозаваравању, лажима, поновним падовима. Део алкохолизма је да алкохоличар не испуњава таква обећања. Док не превазиђе фазу порицања. Даље, резултат прекршеног обећања је да то повећава код алкохоличара комплекс кривице и самопрезир, а ово су основни разлози зашто он или она уопште пије. То само продужава проблем.

Алкохолизам је тешко објаснити у смислу "зашто" се он дешава. Разлози за то су нам неухватљиви. А ми се уопште лакше носимо са неким проблемом ако знамо "зашто" се нешто догодило. Сама "тајанственост" алкохолизма је један фактор који нам отежава да прихватимо да је неко болестан. Ово се понекад са љубављу мора предочити алкохоличару. Прихватање необјашњивог тренутно баца алкохоличара у веру у Бога, нејасну "вишу силу" о којој Анонимни Алкохоличари говоре у њихових "12 корака". Тајанственост алкохолизма приморава човека да се окрене Богу: необјашњиво се мора прихватити. Сигурно је због овога психијатар атеиста Карл Јунг признао да је неспособан да излечи алкохолизам. То је изван домена лекова и изван домена психологије. Искуство у борби са грехом / болешћу учи да у ствари "путеви човека нису у њему самом; није на човеку који хода да управља својим корацима" (Јер.10:23). А ово објашњава зашто чак и алкохоличари неверници често наизглед имају неку повишену духовну свесност током својих борби. Оно што треба да урадимо је да применимо Божију истину на задатак да усправимо ове мушкарце и жене који се боре и да пробудимо њихову збуњену свест о потреби за Богом и Његовом истином.

Као примедба на крају – Запамтите да алкохолизам не зна за ограничења. Погодио је од председника до сељака у Русији (и све слојеве између). Постоји стереотип да су мушкарци погођени више него жене, али ово брзо постаје све мање истина чак и у Русији. У САД, отприлике 50% алкохоличара су жене. А примећено је да због тога што се жене алкохоличари суочавају са јачим друштвеним жигом срама него мушкарци, њима је много теже него мушкарцима да изађу из фазе "порицања". Њихове породице морају бити свесне ове чињенице.

Опширнија Студија

Смисао веровања да Бог види и зна све ствари

Нема тајних грехова

Јов је ово знао, и због тога, како је рекао, било је немогуће да, нпр. Он жуди за женом, ако је стварно веровао (као што је тврдио) да је Бог свезнајући. "Не види ли он путове моје, и све кораке моје не броји ли?" (Јов 31:4) Као што је Бог морао да подсети Израела: "Може ли се ко сакрити на тајно место да га ја не видим ? говори Господин; не испуњам ли ја небо и земљу? Говори Господин?" (Јер.23:24). Смисао је молба људима да се окану својих грехова. Треба јако да се трудимо да уђемо у Краљевство, јер Бог зна апослутно сваку нашу мисао и поступак и на крају ће судити по њима (Јев.4:11-13) Проповед на планини је у ствари заснована на преношењу сазнања да Бог види и зна све ствари у пракси. Наше мисли одговарају нашим поступцима; па ипак често помислимо да ако смо довољно паметни да се и не изразимо у поступку јер је на неки начин то мање сагрешење. А Бог види нашу мисао из далека. Увиђајући ово можемо избећи највећу опасност у религиозном животу: да имамо спољну форму духовности, док смо изнутра мртви. Брат Фред Барлинг је прокоментарисао: "Оно што Бог воли јесте човек који је кроз наскроз искрен; У које су "спољно" и "унутрашње" заиста једно; чије главно убеђење је *"Бог ме види"*. Погледајте како Господ Исус започиње свако од Његових писама проповедницима са : "Ја знам..." Његово свезнање Његовог народа треба да мотивише на одговарајућа понашања. Његове критике тих проповедника значе да они нису прихватили чињеницу да их је знао као и њихове поступке. Хана је размишљала о Божијем свезнању: И на основу тога рекла је Пенини да не буде горда и да не употребљава грубе речи против ње, баш због овога: "Не говорите више поносито, и нека не излазе из уста ваших речи охولة; јер је Господин који све зна, и он удешава намјере" (1 Сам.2:3).

Хебрејски језик одржава извесне реалности о природи Божијих путева. Обична хебрејска реч за "видети", нарочито када се користи о Божијем "виђењу", такође значи "пружити". Абрахам је тешио Исака да "Бог ће видети за себе (АВ 'прибавити') јагње" (Пост.22:8); и овде РВмг. Тумачи "Јеховах-Лирех" као "Господ ће видети, или дати" (Пост.22:14). Иста реч се користи када Савле тражи од својих слугу да му "дају" човека (1Сам.16:17). Кад је Хагар рекла "Боже видиш ме" (Пост.16:13) изражавала је своју захвалност јер јој је Бог дао. Шта ово значи у пракси јесте чињеница Бог види и зна све ствари значи да Он може и зато и хоће дати нам у неким околностима у животу., јер Он види и зна све ствари.

Отвореност према Богу

Чињеница да Бог види и зна све значи да ми исто тако можемо отворити наше животе пред њим у молитви и медитацији. Јеремија је "открио свој случај" пред Господом јер је знао да Бог " испитује бубреге и срце" (Јер.11:20). Можда су зато људи попут Јеремије били понешто "оштри" према Богу; штагод су осећали према Богу, рекли су Му. Тако су знали да Бог зна њихове мисли... није било и нема сврхе говорити лепе речи Богу у молитви, док су оштрија осећања према њему у срцу. Псалмисти се обраћају Богу много "оштрије" него што то ми чинимо. Они изливају своја осећања, свој бес и

немоћ пред непријатељима, њихову неспособност да схвате како Бог поступа... и они све то изражавају. Чини се да ништа не крију од Бога; разговарају са Њим као да је Он њихов пријатељ и познаник. Давид моли Бога да "устане на суд мој" (Пс.35:23) он тврди да је у праву и како чезне да му Бог суди. Исто тако и пророци, у узвицима које понекад чине у пророчанствима која су изговорили Емоција коју је Давид чини се често осећао била је "Проклети ови људи!", али он ово признаје Богу и моли Га да их Он прокуне. Када ми попут Давида осетимо да су нам непријатељи неправедни, ми можемо:

1. Тражити освету. Али ово није одговор који можемо дати, Библијски
2. Порицати осећања повређености и беса. Па ипак, они некако испливају. И придружујемо се милионима људи у овом свету, који "то испољавају", на један или други начин.
3. Или можемо онако како је изгледа Давид то урадио. Пренети ова осећања, апсолутно онаква каква јесу, не глачајући им грубе ивице... Богу лично. Изнети их све у молитви и препустити Њему да реши случај. Успут, ово се слаже са закључцима модерне психијатрије – да ми не можемо елиминисати наша осећања, тако да их морамо изразити на одговарајући начин.

Ова последња опција је како ја схватам проклињуће псалме. Те изливе људских емоција схватио је Бог као молитве. Писци Псалма 137, који седи љут и немоћан поред Вавилонске реке, са харфом обешеном о гранчицу врбе, коме се ругају ("муче" Пс.137:3 РВ мг.) победнички Вавилонски војници који су га заробили... он је био тако љут на њих. Нарочито када су покушали да га натерају да отпева једну од песама из храма (Отпевај нам једну од песама Сиона). И, као што огорчен човек чини, његове мисли су ишле од једне боли до друге. Присећао се како када је Вавилон извршио инвазију, Едомити нису помогли својој Јеврејској браћи. (Абдије 11,12). Бодрили су Вавилонске војнике док су ови разарали храм, говорећи "збриши га, збриши га, до темеља". И тако у бесу и горчини овај Јеврејин се моли у сузама, док се сећа Сиона, "да се истребе сви из горе Езавове " (:8,9). Бог је схватио те горке речи као молитву, и у извесном смислу оне ће бити испуњене. Јер те су речи забележене у Отк.18:8,21, и односе се на оно што ће се на крају догодити са Вавилоном. Његова духовна деца биће разбијена о стену Христа, камен Даниела 2:44, по Његовом повратку. Он ће разбијати у комаде људе које је предводио Вавилон, и који су му се супроставили.

Ово чини ове Псалме изазовом за нас, у томе што она показују како су наша ранија браћа разоткривала своју душу, свој бес, своје симње и страхове, своју радост и весеље такође... Богу који чује молитву, Богу који саосећа са нама, који саосећа са *нашим* осећањима, *који види и зна све ствари у људском срцу*, чак и више кроз нашег Господа Исуса Христа. И морамо се запитати да ли су наше молитве овог квалитета, или смо склизнули у мочвару осредњости, исте стандардне фразе, исте старе речи и теме... или што је још горе, да ли можда мислимо да Бог само види и осећа речи које му говоримо у званичној молитви, а занемарује наша остала осећања и мисли? Увиђајући да Он види и зна све ствари, излијмо све што је у нама пред Њега. И схватићемо да је то предивно лековито када када се боримо против беса и повређености.

Наше речи

Павле два пута уверава своје читаоце да говори истину и говори је у видокругу / присутности Бога (2Кор.2:17; 12:19). Чињеница да је Бог свеприсутан кроз Његов Дух, Да Он постоји, треба да нас барем доведе до тога да будемо искрени. У дану суда, осуђени Израел ће знати да је Бог чуо сваку њихову реч; Али ако ми прихватимо ту чињеницу сада то ће сада утицати на наше речи. А нашим речима бићемо оправдани (Јез.35:12) Размишљање о свезнању Божијем тера нас да се дивимо Његовој осетљивости на људско понашање. Чак је приметио и говор тела жена у Ис. 3:16 – и осудио их због начина на који су ходале. Ето колико пажљиво Он посматра људско понашање. Хана говори Пенини да не збори тако гордо јер "Господ је Бог знања, чак и кад се поступци не мере", тј. Њима се не суди одмах, али, касније сигурно хоће (1Сам.2:3).

Зато што Бог види и зна апсолутно све, ми морамо схватити да он препознаје неизговорена значења наших речи. Јовове речи покајања у Јов 40:5 Бог схвата као да Јов у ствари проклиње Бога, јер су наводно изговорене да прикрију Јовова унутрашња осећања да је Бог био неправедан према њему (Јов.40:8). Али када Јов користи исте речи у Јов 42:6, Бог их прихвата. Божија способност да сагледа до сржи не само да треба да утиче на наше речи већ и да измами у нама искреност срца из речи које употребљавамо.

Из обзира према Богу

Постоји можда намерна двосмисленост у Хебрејском тексту Ис.44:21 " О Израеле нећу те заборавити" преведено је у РВ мг: "Ти заборавити ме нећеш" . Чињеница да нас Бог никада не заборавља треба да нам буде инспирација да не заборавимо Њега у свакодневном животу. Понашати се као да Бог не види све наше поступке у ствари значи порицати Његово постојање. Вавилон правда своје понашање "нико ме не види... Ја сам, и осим мене нема друге" (Ис.47:10). Они су прилагодили језик Бога себи, глумили су Бога тако што су мислили да њихове поступке не види нека виша сила. И ми сви имамо ужасну, застрашујућу склоност да чинимо исто.

3.3 Неки медицински аспекти

Алкохолизам је зла пропадајућа спирала, као што препуштање било ком греху постаје. Он постаје физички самоуништавајући, наравно. Јетра прерађује алкохол, дуготрајна злоупотреба алкохола у великим количинама резултира цирозом јетре – она је оштећена и ствара израслине. Слабо здравље алкохоличара тада води до веће депресије и безнађа, и због тога до више пића. Алкохол улази у крвоток моментално и одлази у мозак, где утиче на моздану кору, део који има везе са памћењем, свешћу и проценом. Одмах увиђамо морални аспект који постоји у алкохолизму и пијанству. Алкохол депримира, па треба да будете свесни да он ствара многе друге проблеме у животу алкохоличара који га узима редовно и у великим количинама. Зато што алкохол депримира, алкохоличар ће имати проблеме сексуалне природе импотенцију и потешкоће у постизању оргазма. Алкохом оштећена јетра такође проузрокују хормоналне промене. Тестостерон се не раствара у јетри како би требало и то може довести до смањења мушких хормона за 50%. Код жена, оштећена јетра резултира у неспособности да адекватно претвара естроген у естрадиол. Што

утиче на влажење вагине и менструацију. Пропратне промене расположења наводе алкохоличара да понекад буде физички или вербално груб онако како то никад не би помислили када је трезан. Алкохол се раствара и у води и у масноћи, и зато лако продире у нервне ћелије. Тако лоше понашање као последица алкохола значи да су породице и односи повређени често непоправљиво. И наравно новац често постаје проблем. Алкохоличар троши велике суме новца на пиће а ризикује да изгуби посао због тога. Овај страх често доминира у породици мушкарца алкохоличара. Алкохоличар оправдава то што пије тако што криви породицу и пријатеље, понекад дође до тога да их избегава. "Зато што алкохол садржи празне калорије он осећа да му је топло и да је испуњен и зато занемарује храну. Долази до неухрањености"⁽⁴⁾, и тако се зли круг пропадања здравља наставља. Редовни и храњиви оброци за алкохоличара су један од начина да се помогне њему или њој.

И даље ћемо наглашавати да је алкохолизам углавном болест ума, у томе што алкохоличар наставља да пије због менталног склопа у ком се налази и зато је излечење повезано са стварима духа / ума. Алкохоличар не може веровати себи, својим мислима, осећањима или најбољим намерама. Они убеђују себе да ће стварно попити само једно пиће, и неумитно поново заврше пијани. Чежња за алкохолом и потреба да се преживи као активни алкохоличар чини их потпуно саможивима, људи постају само ствари за манипулисање да би се омогућило алкохолизму да траје. То је болест за коју их ум убеђује да треба да се настави по сваку цену. Чудно, наша култура је подржала обожавање самога себе; лагање да се склопи пословна погодба сматра се паметним; Неумереност у храни, облачењу, материјалним добрима, кућама итд. Види се као знак успеха. Опседнутост новцем и радохоличарством сматра се делом дивног капиталаистичког сна. Ослањање на неку вишу силу, спознаја себе самих као немоћних... сматра се слабошћу. Али лажи, опседнитост самим собом, екстремно понашање итд. Су саисто тако део алкохолизма. Истргнути се из алкохолизма дакле значи учинити нешто против – културно. Учење Исуса, правилно схваћено, је радикална, против – културна ствар. А ово је где "истина Јеванђеља" може бити на оштрој ивици превазилажења алкохолизма.

Када су испитивани у вези њиховог понашања и зашто су чинили то што јесу, искрени одговор је да они једноставно не знају шта се догодило. Када их породица бомбардује питањима као "Јеси ли глуп?... зар ти није стало?... Зашто једноставно не можеш рећи не?", они увиђају истину свега тога али их ум превари и одбацују то све. Постају све мање доступни онима око себе, нпр. Њиховој деци. Њихове мисли постају опседнуте набављањем и конзумирањем алкохола. Њихов посао трпи; могу изгубити посао и породицу. И тако се циклус продубљује. Њихова личност бива уништена као и њихово тело. Али они развијају тако ниско самопоштовање да им ово више није битно. Када најзад изађу из порицања и схвате ово, Библијском снажном нагласку на вредности људске особе мора се дозволити да пуном снагом погоде алкохоличара.

Када се уради тест крви код алкохоличара, нема узрочника болести присутног у крви као што има код, нпр. корисника дрога. Али као и код било које дроге, што више алкохола унесе, тело развија већу толеранцију, и више је потребно да би се произвели ранији ефекти смирености, опуштености, позитивних осећања, итд. Због овога није нимало мужевно рећи "Могу попити много пива а да то на мене

уопште не утиче" Човек који то каже има проблем, и иде брзо у правцу трагичног, јадног самоуништења. Како се алкохол стално уноси у тело, велика потреба за њим се развија и мора бити задовољена. То је жива прича са моралном поуком нашег реаговања на редовно сагрешење. Тело почиње да зависи од редовног уношења алкохола. Пијење престаје да буде друштвено; алкохоличар почиње да пије сам. На крају особа у потпуности постаје зависна од алкохола до те мере да је чешће пијана него трезна. Кад наркомани оставе већину дрога, чак и хероин, осећају јаке симптоме одвикавања али они обично нису опасни по живот. Са алкохолом је другачије. Окорели алкохоличар који престаје одједном треба то да уради у одговарајућој установи за детоксикацију са професионалним особљем. Између 8 и 24 % таквих алкохоличара који одједном престану да пију умиру због тога веома брзо. (5) Они убијају себе да би живели. Помињем ово због тога што не вреди вриштати на такву особу: "Престани моментално да пијеш, у потпуности одмах!!!" – нарочито ако живе у сеоским подручјима далеко од медицинске помоћи. Физичко спречавање такве особе да има приступ алкохолу на овом нивоу зависности равно је убиству. Ако хоћете стварно да их присилите да престану да пију, морате обезбедити професионалну помоћ за детоксикацију. Помогло би свима који пију у "друштву" да уђу у одељење за детоксикацију. Видећете мушкарце – мушкарце који су некада били срећно ожењени или успешни пословни људи – како се тресу толико јако да могу ходати једино ако се држе за зид или ограду степеништа, вриштећи док то чине од непознатог страха; жене које вриште због уверљивих привиђења, убеђење да нешто пузи по њиховој кожи... то би могло бити довољно да вас натера да се закунете да никада више нећете пити, и сигурно да никада не понудите алкохол некоме чију прошлост и порекло знате. Мало је тога што се може учинити да се спречи ова траума. Кроз то се мора проћи. Али то је оно што чишћење од алкохола захтева. Није баш тако лако, дакле, као инсистирање да алкохоличар остави пиће једном заувек, "одмах !" Када би ваш окорели алкохоличар стварно престао потпуно и моментално, резултат би за њега или њу био тако поражавајући и драматичан да бисте се вероватно уплашили и пожелели да имате неку медицинску помоћ у близини. Једноставно не бисте знали како да се носите са тим. Будите реални у ономе што очекујете од алкохоличара. И потражите са стране професионалну помоћ.

Генетика

Уочено је да алкохолиам има тенденцију да буде наследан. Ово схватање може бити погрешно примењено тако да алкохоличар оправдава његов или њен грех поимањем да је неминован; они су беспомоћне жртве. По својој природи, психологија алкохолизма (а он је у основи болест ума) тражи оправдање. Тако је алкохоличар склон да потегне овај генетички аргумент. Руски алкохоличари ми често говоре да је то нешто што има везе са нечим што је Русима у крви. Породица алкохоличара треба наравно да буде у могућности да истакне да они нису алкохоличари; А Бог неће тако јако осудити понашање које је неминовно. Не постоји тако нешто као што је неминовни грешник. Ми нисмо само механизми које контролишу гени. Ми смо свако од нас јединствено створени од Оца да би Он деловао Својом специфичном славом у нама. Ефективно атеистички свет нема смисао ни ред ни сврху. Ако је алкохолизам у било ком смислу генетички, требало би да неки људи могу да пију а да никад не постану алкохоличари. Ово је наравно нетачно. Овај свет има мало разумевања за нашу везу са далеко већим Божијим планом, у ком свако од нас има важан и диван

део. У Христу ми смо једно ново стварање (2Кор.5:17). Алкохоличару је потребан нов живот, једна "виша сила" како то Анонимни Алкохоличари нејасно изражавају; а ово је на крају једино могуће у Христу. Тако Павле може тријумфално да каже: "А ја више не живим, него живи у мени Христ. А што сад живим у тијелу, живим вјером Сина Божијега, којему омиљех, и предаде себе за мене" (Гал.2:20).

Ми смо у неком смислу извађени из Адама и крштени у Христу . Ми смо пресељени из "краљевства овог света", и преведени у "краљевство Сина Божије љубави". "Закопавши се с њим крштењем, у којему с њим и устасте вјером силе Бога који га ускрсну из мртвијех" (Кол.2:12). Живети живот алкохоличара значи борити се против онога што Господ Исус тражи и намерава да оствари. У телесности, не можемо задовољити Бога. Зато је "одсечена" у савршеном жртвовању Христа, и ми се лично идентификујемо са тим достигнућем кроз крштење. Али тешко да ове Павлове речи говоре да поновљено, настављено грешно понашање јесте неминовно и неизлечиво. Надамо се, да је верник алкохоличар раскрстио са грехом. Надамо се, да је алкохолизам одсечен од њега. Ми морамо "рачунати да смо одсечени од греха" ако смо крштени (Рим.6:11) а упорна пијанства не постижу ово. Истрајући у греху, он уништава своје пријатељство али не и свој важан однос са Оцем и Сином. Јер једном брат у Христу, увек брат – или бар колико је нама дозвољено да проценимо. Због свих ових разлога ја од свег срца препоручујем породици алкохоличара неверника да о овим стварима говори њему или њој – да, нађу времена и простора да објасне ове доктрине, лепоту ових ствари. Јер у истини, у стварности стварног Христа, конкретне Наде у Краљевство, Наде тврдоглавог Израела... само у тим стварима налази се врхунска "виша сила" да потпуно трансформише један живот. И због овога ја лично нисам против крштења признатог алкохоличара. Заиста, ако су они дошли у фазу признавања њихових проблема и очајнички моле Божију милост да им помогне у њиховој невољи, то би ми се чинило важним као део њиховог процеса излечења. Тако много алкохоличара признаје да помишља на Бога у својим патњама. Они готово сви говоре да верују у Бога и да су вољни да се ослоне на Њега. Па ипак све што они имају у својој свести јесте једна идеја о Богу коме недостаје моћ. Ко Он јесте, Његова истинска лична стварност, томе их треба подучити, или их поново научити. Он није нека идеја, нека културна творевина којој недостаје моћ. Он је стваран. Он постоји. Он је страствено заинтересован за животе и судбине Његове деце.

Опширнија студија

Смисао веровања људских бића да их је Бог створио

Зато што смо створени према Божијем лику, структура самих наших тела налаже нам да се потпуно предамо његовом циљу (Мт.22:19-21). Све што носи Божији лик – тј. Сама наша тела – мора се предати Њему. " Он нас је створио, и ми смо достојање његово" (Пс.100:3) . Ми морамо бити његови у стварности *зато* што је Он наш творац. Тако ми не само да верујемо у стварање мора произвести један живот предат творцу. Бог је створио човека према свом лику; због тога не бисмо смели да проклињемо људе (Јак.3:9). Због лика који носе, ми треба да поступамо према свим људима као што бисмо према Богу самом; не смемо поступати са неким људима као што бисмо са животињама, које нису Божијег лика. Зато што смо створени према Божијем лику, не бисмо смели да проклињемо друге. Проклињати човека јесте убити га. То је сврха Јаковљеве алузије на Постање. Сасвим једноставно, поштовање за личност других је усађено у непоколебљиво веровање у то да су они такође створени према Божијем лику.

Пазимо на своје понашање

Пс.94:8,9 говори лудима да буду мудри и пазе на своје понашање, јер "Који је створио ухо, зар не чује? И који је око начинио, зар не види?". Веровање у чињеницу да је Бог заиста наш креатор и творац довешће до свесности да Он зато види и зна све ствари. Ови први принципи се снажно повезују, да нас опомену да живимо живот и изговарамо наше речи знајући да смо у самој присутности нашег творца. И запамтите да је веровање у величину и природу Божије моћи стварања оно што је довело Јова до покајања; то није нешто у шта можемо пасивно веровати. Само зато што " Руке твоје створиле су ме и начиниле ме; уразуми ме, и научићу се заповијестима твојим " (Пс.119:73). Давид је увидео да зато што је створен према Божијем лику он има дужност да жели да духовно буде преобраћен у Његовом моралном лику, и зато је тражио снагу да се покори Божијој вољи.

Рад

Често се заборавља да је рад последица стварања, а не пада. Бог га је замислио као начин партнерства са Њим и само-испуњења онако како је он замислио. Због тога је толико погрешан дух лењости који усађује култура алкохола. Скоро да постоји амбиција да се обезбеди што је више времена могуће за "одмор" са флашом; док је рад у било ком облику био Божија намера стварања.

Вредност личности

Само они који верују да нас је Бог створио и да имамо способност вечног искупљења могу истински увидети вредност личности. Само они могу схватити вредност људских бића, да ми нисмо обичне животиње, већ да постоји чудо у људском животу које нас инспирише томе да тежимо да спасавамо људе кроз проповедање Јеванђеља. Џон Стот је снажно прокоментарисао: "Када се људска бића обезвреде, све у друштву се поквари. Жене и деца се презиру; болесне сматрају сметњом, стари су терет; против етничких мањина постоји дескриминација; капитализам показује своје ружно

лице експлоатише се рад у рудницима и фабрикама: криминалце малтретирају у затвору; гуше се мишљења опозиције, екстремна десница је измислила Бенсен а екстремна левица Гулаг; неверници су препуштени умирању у својој изгубљености; нема слободе, достојанства, или безбрижне радости; чини се да људски живот није вредан живљења, јер једва да је више људски. Али када се људске личности цене, због њихове унутрашње вредности, све се мења; жене и деца се поштују о болеснима се води брига а старијима се допушта да живе и да живе достојанствено; дисциденте слушају, затворенике рехабилитују, а мањине су заштићене; радницима се даје поштена плата, пристојни услови рада и пропорционални део у добитку; а јеванђеље се преноси до свих крајева планете. Зашто? Зато што су људи важни, зато што сваки мушкарац, жена и дете има значаја као људско биће створено по Божијем лику.

1.4 Кривица

Сваки алкохоличар живи живот неуспелих покушаја да престане. Алкохоличари често улазе и излазе из покушаја лечења 10 пута или више – али често због сваке пијанке зажале и обећају себи да се то неће поновити. Ово изграђује дубок осећај кривице и личног неуспеха. У свести многих алкохоличара, они схватају да је њихово понашање погрешно. Кад су у питању Христаделфијанци алкохоличари, ово је нарочито изражено. Сукоб између њихових веровања и њиховог понашања постаје неподношљив, а пијанство је лакши излаз. Једна анкета је показала да 48% Баптистичке заједнице користе алкохолна пића. Занимљиво је запазити да је 18% њих запало (у алкохолизам). Разлог је вероватно кривица... јер трпе већу кривицу када користе алкохол (6).

Кривица чини да се алкохоличар осећа прљавим и ружним. Без обзира на то колико жена алкохоличарака прекрива своје лице шминком, она је свесна ружноће свог лица. Кривица је део једне снажне опадајуће спирале. Алкохоличар зна да је он или она повредила Божији лик у ком су створени; да ли они могу или не могу ово речима изразити није битно. На неком нивоу свсти они ово знају – а тим више ако су Христаделфијанци.

1.5 Природа греха и искушења

Овде можемо увести специфично Христаделфијско схватање ђавола. Не постоји ни змај ни особа звано ђаво тамо негде а која је одговорна за наша искушења, ни један Анђео који је пао са 99-ог спрата па чека да вас заскочи у тренутцима слабости. Ми сами имамо извор искушења у нашој сопственој психи, нашем разговору сами са собом, или нашем "срцу" како то Библија назива. А овај извор погрешне сугестије је стварни и важан "сотона" или противник. Не постоји ништа ван неке особе што може ући у њу и упрљати је – било да је алкохол или хероин. Грех настаје изнутра, "из срца човечијег" (Мк.7:15, 21-23). Људски ум је арена за важну духовну борбу.

Грех се по самој својој природи хвата за људски живот. Што се више практикује, чвршћи је тај захват. Мора да сте ово и сами искусили. Почините неки грех први пут. Дубоко сте шокирани сами собом после тога и брзо се покајете пред Господом. Следећи пут када то урадите, осећање шока и кајања су далеко слабија. Ако то урадите опет, и опет, и опет... то постаје начин

бивствовања, а свест постаје углавном умртвљена. Код алкохолизма и наркоманије, ова чињеница се физички манифестује. Овиснику треба све више и више алкохола. То је болест која напредује, као што и сам грех напредује. Телесни метаболизам алкохоличара се мења, исто као што и духовна структура постаје такође обамрла, у порицању, и захтева све више телесног задовољења. Видим неке сличности са хомосексуалношћу. Нико није рођен као хомосексуалац. Па ипак ако се овај грех редовно практикује, хомосексуалци усвајају одређену психологију и вероватно чак и неке физичке промене што склоност према истом полу чини једном "природном" жељом. Али то је свеједно грешно. Њима је такође потребна помоћ, суочавање са Божијом речју, да се извуку из порицања, и подршка пуна љубави да би се променили.

Алкохолизам: састојак греха?

Добро познати пад у алкохолизам у који се уверило свако друштво код неких својих чланова можда је саставни део греха. Вино је симбол неколико ствари, али у последњој књизи Библије чине се да је један дефинитивни симбол зла (Отк.14:8,10; 16:19; 17:2; 18:3). За алкохоличара, "оно гризе као змија и трује као отровница" (Посл.23:29-32) Змија је саставни део греха; и такав је алкохолизам, каже Соломон. Лукавост змије открива се у томе како алкохоличар манипулише свим стварима да би постигао циљ пијанства. Вино и пијанство користе се као једна појава за Божији суд (Јер.13:9-14; 48:26). Можда је то због тога што пијанство само по себи постаје казна – особа физички и ментално постаје алкохоличар јер је ово Божија потврда њих у њиховом греху. Слично томе ако нека особа свесно одбија да прихвати Библијску истину, Бог им шаље јаку заблуду да можда неће моћи да нађу прави пут (2Сол.2:10).

Погрешно цитирање Светог писма

Сведочење о искушењима Господа у пустињи пружа увид у начин како "сатана" људског ума функционише. Ми чак можемо цитирати Свето писмо сами себи да би оправдали грех. У разговору са алкохоличарима Хришћанима, ако су искрени, вероватно ће доћи до признања да су злоупотребили Библијске текстове да би оправдали то што пију. Ако дискусије у којима учествујете воде до расправе о томе како Библија говори о вину на позитиван начин, следеће цртице могу помоћи:

- У Библијским временима, алкохолна пића имала су другачији контекст од овог данас. Технике дестилације биле су прилично ограничене; није било фрижидера, коришћене су порозне посуде што је дозвољавало ваздуху да дође у додир са вином у врењу, а чепови су ретко кад чврсто затварали. Алкохол се може дестиловати у било којој јачини само под "анеробичним" условима, тј. Када нема никаквог додира између ваздуха и течности. Процењује се да ништа није могло да ферментира, и има више од 10% алкохола а да се не претвори у сирће. Већина алкохолних пића вероватно су имала јачину од око 2% алкохола (7). Вина су често прављена кувањем "вина" – при чему испарава алкохол – додавањем воде, да се направи нека врста ликера. Тако су то била пријатна пића али је само употреба великих количина могла довести до пијанства. Вина такође нису била доступна у великим количинама – када је вино истекло из Кане, био је проблем набавити још. Прављење вина било је једна индустрија по колибама. Тако вина јесу била алкохолна, али углавном слаба у поређењу са модерним

винима која садрже 20% алкохола, и алкохолним пићима попут вотке од 40% или више.

- Утицаји вина употребљени су у неким Библијским пасусима као фигура или илустрација / слика у речима; али ово не оправдава пијанство. Пс.104:14,15 говори о благослову који " вино весели срце човеку". Ова фраза и оне око ње не говоре о ефектима плодова на телу људи, већ пре о утицајима једне добре жетве на осећања оних који их скупљају.

2. Схватања ваше реакције

2.1 Увод

На исти начин како алкохоличар не разуме сам себе, мистерија алкохолизма чини и оне увучене у њен или његов алкохолизам једнако збуњенима. Они не разумеју шта им се дешава, зашто се то догодило, каква треба да буде њихова реакција. Они се у себи боре са питањима да ли су они лично криви за оно што се догодило. Њима је често непријатно и осећају да се малом броју људи могу поверити. Потребно је разумевање себе самог, видети себе саме као део једне веће слике... пре него жену која живи у стану број 42 у блоку званом 98 Невски Проспект... која има мужа тешког алкохоличара а нема пара за рачуне овог месеца и нема одећу за децу и која ускоро такође може изгубити посао и која редовно добија батине и и и и... Она мора да сагледа себе споља.

2.2 Порицање

Хајде да почнемо са једном причом. Били једном једна мајка и њен син који су живели у једној соби са једним огромним слоном. Слоно је био толико велики, да је заузимао већину простора, и они су се тешко кретали између његових ногу. Кад год би телефон зазвонио, слон је фрктао тако гласно да је њима било непријатно и нису могли чути шта она друга особа говори. Сав њихов новац одлазио је на храну за слона. Плашили су се да слон може устати једног дана и срушити плафон а комшије изнад њих би пале на њих. Било је тако тешко примати госте код куће. Понекад је слон спавао и ствари су биле некако у реду. Током година, мајка је увек говорила сину: "да се никад ниси усудио да кажеш било коме о слону кога ми имамо, у реду?". А он се одушевљено слагао са тим. Није рекао никоме. Када би његови пријатељи дошли док је слон спавао, он је покривао слона плахтама да би покушао да га сакрије, и понашао се као да слон није тамо. Он и његова мајка постали су опседнути страхом, да неко може сазнати за слона и помислити да су они обоје луди. Увече су пажљиво навлачили завесе, спуштали су слушалицу телефона када је слон фрктао. Забринутост око слона, страховање шта он може следеће да уради, одвело их је у један живот испуњен бригом. У свакој њиховој одлуци доминирао је страх од слона, и колико би било непријатно ако би неко сазнао за њега. Али сви су знали да је слон тамо! Али су требале године да мајка и син схвате то. Трбало им је дуго времена да схвате нејочигледнију чињеницу – сви су знали да они имају огромног слона у соби! А ово прилично личи на оно што може бити живот са алкохоличарем. Нико не сме да сазна. То се мора прикрити. Опседнутост алкохоличарем чини породицу слепом за очигледне чињенице, и изврће њихове односе са другима. Излажење на крај са алкохоличарем почиње да доминира животима оних са којима он или она живи. Цела ситуација не може

тако да се настави. Она шкоди свима који су умешани. Мора доћи до суочавања са природом проблема, и мора се учинити један реалан напор да се нешто уради поводом тога. Признање да слон јесте тамо, велики, масиван и стваран, изван ваших личних моћи да са тим изађете на крај, је почетак решавања проблема.

2.3 Помагање или онемогућавање?

Алкохоличарима је потребна помоћ. Али помоћи у овом контексту јесте урадити за некога нешто што он не може да уради сам. Многи који живе са алкохоличарем постају опседнути алкохоличарем и излажењем на крај са животом исто као што је алкохоличар опседнут пићем. Они лако могу дозволити да њихова "помоћ" постане једноставно онемогућавање алкохоличара да настави да пије.

Следећа питања могу помоћи да се одреди разлика између помагања и онемогућавања алкохоличара у вашем животу:

1. Да ли сте се икада претварали да се алкохоличар само не осећа добро, нпр. "јавили да је болестан" његовом послодавцу, и лагали о његовим или њеним симптомима?.
2. Да ли сте прихватили део кривице за његово или њено пијење или понашање?
3. Да ли сте избегавали разговор о његовом / њеном пијењу страхујући од његовог / њеног одговора?
4. Да ли сте за њега / њу платили кауцију за излазак из затвора или неку законску казну?
5. Да ли сте плаћали рачуне које су он / она требали да плате?
6. Да ли сте њему / њој позајмљивали новац?
7. Да ли сте покушали да пијете са њом / њим да би ојачали ваш однос?
8. Да ли сте њему / њој дали "још једну шансу", па онда још једну и још једну? У том случају његово / њено поверење у вас постаје све слабије.
9. Да ли сте претили да ћете отићи или "се одвојити" на неки други начин а нисте то урадили?
10. Да ли сте завршили неки пројекат или посао који алкохоличар није успео сам да заврши?

На крају, све ове ствари омогућавају алкохоличару да настави, пре него што му помогну да престане. Због овога је процењено да је преко 90% алкохоличара или запослено или способно за рад (8). Од потпуног пропадања штите их породица и пријатељи, и тако они тетурајући даље у својим очајничким, без-истинским постојањима.

Љубав штити; сви то знамо из 1Кор.13. А искрена љубав никада не жели да јавно понизи. Па ипак с друге стране, код хроничног алкохолизма нема сврхе прикривати. Као и за слона у кући о чему смо говорили раније тајна је вероватно свакако "откривена". Ви лично наћи ћете се уплетени у присилну мрежу неистине, до те мере да постајете погођени болешћу алкохолизма. Нагласили смо да је главна особина ове болести самозаваравање; део болести, важан део, је веровање да је немате. Лажи које морају да се настављају и јавно и у разговорима самог алкохоличара на крају ће постати део ваше психе. Да би живели "истину" у Христу ми не можемо плести стално мрежу лажи и заваравања. Морате алкохоличара суочити са овом једноставном чињеницом.

Бог је решио грех Израела тако што се удаљио од њих. Морао је да дозволи да они потпуно пропадну, упркос томе што их је то повредило. Ублажавање пада неће ово постићи. Алкохоличар на крају мора сам да се суочи са својим творцем. Један предлог је да се остави порука пуна љубави која објашњава зашто одлазите, али да проведете ноћ ван куће када се алкохоличар врати пијан. Успут, сви треба да схватимо да они који морају живети са алкохоличарем често једнако требају подршку, једнако су заробљени у опсесији, као и сам алкохоличар.

Бог поступа са његовим побуњеним народом на један начин који је истрајан а ипак садржи нагле промене плана које захтева истинска милост и милосрђе. Они који живе са алкохоличарем често показују веома промењиво и недоследно понашање. Једног момента они вриште на алкохоличара, прете свиме од смрти до развода, следећег га саосећајно спасавају од последица његовог последњег пијанства, смишљају изговоре за друге, итд. Још једно обећање спремно слушају о томе како ће се он променити и схватају га озбиљно, упркос томе што су толика слична обећања прекршена. Бог не поступа овако са проблемима поновљеног греха. Он дела, на крају, одлучно. Ја наглашавам да овде говорим о окорелом алкохолизму а не о повременом пијанству. Ово ћемо сада размотрити у детаље.

2.4 Отуђење

Извести алкохоличара из порицања и касније му помоћи до победе, за то је потребна интервенција. На исти начин, Бог је посредовао у нашим безнадежним животима да би нас привео Себи. Крст се упоређује са Богом који цепа небо и силази доле. Па ипак радикално посредовање у животу алкохоличара често значи одвајање од њега. А овако поступајући ми показујемо љубав Бога која нам је показана на крсту. Он није дао Свога Сина у љутњи или бесу или просто зато што смо му се смучили. Он је то учинио на прорачунат, узвишено саможртвујући начин. И ово је модел за христаделфијанску породицу која мора да се удаљи од члана алкохоличара.

Алкохолизам је грех. Хајде да рашчистимо с тим. Свет око нас је тражио начин да ублажи ову једноставну чињеницу током протеклих 100 година. Алкохолизам је напредовао од тога да је био грех до тога да је психолошки проблем, болест, и сада (неким) само један ментални здравствени поремећај. Он можда јесте све то, али јесте грех, без обзира на то какве све психолошке поремећаје он може створити. Схватање овога помоћи ће алкохоличару Хришћанину да сагледа ствари у једној перспективи у којој то неверник не може. Али како Бог поступа са грехом који је постао навика? Имао је много искуства у овоме у Његовом односу према Израелу Његовом тврдоглавом прељубничком народу. И трагично је, Он има много више искуства у томе са нама, такође. Кад су се Израелци слепо предали греху, били су слични алкохоличарима пијани и омамљени за своје одговорности пред њиховим Богом. И шта је Бог урадио заузврат? Он није рекао " Па Израеле ти и ја смо завршили, не желим да имам ништа више са вама, одлазите и не гледајте ме никада више". Да ли је Бог одбацио свој народ? Никако (Рим.11:1,2). Дошло му је да их све уништи и да почне из почетка (Изд.33,34) – али Он то никад није урадио. Према Осији, Он се осећао као остављени љубавник, мушкарац који је

оженио жену која воли да буде проститутка. И Он је жалио над оним шта су они радили. Он их је волео, тако дубоко. Он је послао своје слуге а онда Сина Свога да их зове назад Њему (Мт.21:33-38), знајући да ће убити Његовог вољеног Сина. Приказујући Оца, Исус је плакао над Јерусалимом, искрено их молећи да се врате Оцу : " О Јерусалиме, О Јерусалиме..." (Мт.22:37). Парабола о изгубљеном сину говори првенствено о Оцу који верно чека тврдоглавог Израела да се врате Њему из лутања по свету неверника.

А други Библијски докази говоре о томе како се Бог удаљио од Израела, одвојио се од њих. Он није то урадио зато да га они не би упрљали, нити зато што је био љут на њих или што му је због њих било непријатно. Они су наставили да срамоте Бога тако што су каљали Његово име међу неверницима. Ипак Његова љубав према њима издиже Га изнад тога. Он трпи срамоту због Своје љубави према њима. И Он никада неће завршити са Израелом. Зашто се онда Он толико удаљио од њих? Само, дакле, за њихово добро. Погледајте Библијске доказе:

- Бог је напустио Израел да би их прочистио; то је био део ватре која ће их очистити од њихове дрозге (Ез. 22:20-22). Постојала је јасна намера и циљ у Његовом удаљавању.
- Бог их је напустио да би голотиња њиховог греха била откривена – Он их више неће прикривати у очима света неверника (Јез.23:29).
- Изаија користи чињеницу да је Бог напустио Израел што је основа његове молбе њима да се врате Њему (Ис.2:5,6). Он је оставио њих да би се они могли вратити Њему целим својим срцем. Али Он је наравно стално желео да се они врате Њему.
- Бог говори Израелу да зато што је Он напустио њих, они треба да потраже Њега (Ам.5:2,4).
- Бог би напустио свој народ све *док они не би увидели* да њихови проблеми постоје зато што Он није уз њих (Пз 31:17). У 2 Днев. 12:5,6 ми читамо о томе како је Бог напустио Израел, остављајући их у руци Сезака; али због тога су они постали скрушени и Он се вратио њима.
- Напустио је Језекију, да би открио можда *Језекији самом* шта је у његовом срцу – јер Бог је већ знао, сигурно, без било каквог експериментисања (2 Днев.32:31).
- Нех. 9:28,31 користи исте Хебрејске речи за оставити / напустити у два смисла. "(Ти) си их остављао у руку непријатеља... Али ради милости своје велике нијеси ... их оставио" . Бог је оставио Израел, али их је чуо када су заплакали и вратио им се; али у узвишеном смислу Он их није оставио због Његове милости и милосрђа. Тако се Зион осећа остављеним од Бога, али на крају схвата да то никада није био случај (Ис.49:14). Онда ће се чинити као да је Бог оставио за само један кратак моменат (Ис.54:6,7).

Све је ово можда једна шема за нас. Застрашујуће је тешко одвојити се од алкохоличара са истом чистотом мотива које Бог има. Били сте повређени, зостављани, искоришћени... али се овде љубав и истинско наликовање Богу највише искушава. Ми не можемо потпуно оставити једног члана породице изгубљеног у алкохолизму. Али можемо се удаљити / оставити у извесној мери. Постојао је план и сврха у Његовом удаљавању; то није био само гнев, изнервираност и замор од људских слабости. Да је Бог наставио активан однос са Израелом, пролазећи кроз бескрајне циклусе греха, осуде, нејасног покајања,

обећања да ће чинити боље, опраштања, греха, осуде... онда се не би решавали стварни проблеми. Његово одвајање од њих оставља их саме довољно дуго да се суоче сами са собом и дођу до стварног покајања које Он тражи. Али је ужасно и трагично тешко Богу да учини ово одвајање.

Осија има неке описе Божије патње у срцу док ово чини које су, по мени, неке од најснажнијих речи у Библији: " Како да те дам, Ефраиме? да те предам, Израеле? Како да учиним од тебе као од Адаме? Да те обратим да будеш као Себојим? Устрептало је срце моје у мени, усколебала се утроба моја од жалости. Не ћу извршити љутога гњева својега, не ћу опет затрти Ефраима; јер сам ја Бог а не човјек, светац усред тебе; не ћу доћи на град" (Ос.11:8,9). Овде се Свемоћни Бог бори сам са Собом. Обећао је да ће спровести свој ужасни бес против њих, да ће их уништити судом Содоме јер су се понашали још горе. Али Он неће дозволити Себи да ово у потпуности уради. Зато што их је Он волео. Или опет: " Оставих дом свој, напустих наследство своје;што бијаше мило души мојој, дадох га у руке непријатељима његовијем" (Јер.12:7; 2 Цар.21:14; Пс.78:60) Треба запазити да је Бог раније обећао (користећи исту Хебрејску реч) да никад неће оставити / напустити Свој народ (1Сам.12:22; Пс.94:14). Ипак на то су Га натерале потребе Израела. Тако немојте осећати да сте у замци ранијих Обећања, која сте дали у раној фази алкохолизма, да ћете увек подржавати и бити уз тај грех. Али наравно, одвајање мора бити потпуно последња мера.

Треба да се одвојите од алкохоличара, можда чак и да га физички оставите. То ће бити болно за срце, без обзира на то колико сте љути на ту особу. Па ипак, Бог зна ваш бол, и Он ће бити уз вас. Јер Он пролази кроз то све време са Својом колебљивом децом. Ово одвајање је потребно како за ваше добро тако и за њихово покајање. У супротном ви ћете постати такође зависник, са личношћу уплетеном у слабости другог, више него неко независно Божије дете, које расте усправно као једно палмино дрво, засађено поред реке Божије речи (Пс.1:3). Како показати ово одвајање, биће тешко и разликоваће се од случаја до случаја. Физичко одвајање није аутоматски и потребан одговор, осим ако вас алкохоличар не злоставља. Трудите се да покажете љубав али не и саосећање које подстиче алкохоличара на његовом погрешном путу. Никада се немојте одвајати мотивисани бесом, већ пре љубављу. Објасните шта радите и зашто. Објасните да више нећете прикривати алкохоличара и налазити изговоре другима. Нећете помагати пијење давајући новац, купујући алкохол, мењајући договоре да би прикрили његово или њено вероватно пијанство. Објасните да сте истрајни у вашем служењу Богу на друге начине а не једноставно тако што сте потпуно уплетени у мрежу живота алкохоличара. Али их утешите тиме да одвајање не значи напуштање. Ви их волите. Бог воли нас и наши греси никада не утичу на наше стајање пред Њим у Христу, пре утичу на наше практичне односе са Њим. Објасните алкохоличару да покушавате да поступате искрено на основи Библије и тога како је Бог поступао са Израелом. Уверите их да ваше одвајање од њих не значи да сте их ви осудили. Истакните да и ви имате навику да чините грехе на друге начине, пазите да се не осећате праведнијим од њих, или да сте бољи пред Богом него они, само зато што ваши греси нису толико видљиви. Подсетите их на стих који каже да су греси неких људи видљиви унапред, иду пре њих на осуду (а то се односи на алкохоличара), док други имају грехе који ће бити очигледни тек тада (1Тим.5:24). А ова последња

категорија, можете рећи искрено од срца, се односи на вас. И ви сте забринути због тога.

Пустите и пустите Бога

На крају, то мора бити случај "пустите и пустите Бога ". Али ово наравно није исто као да сте једноставно окренули леђа проблему. Ми не можемо потпуно променити нити контролисати друге – иако сви ми имамо понешто од "комплекса Христа", изигравање Бога, када ми мислимо да јесте (или потребно да буде) искључиво у нашој моћи да мењамо некога. И склони смо томе да се осећамо лоше кад ово не можемо постићи. Искрена љубав не "тражи своје" (1Кор.13:5); наша љубав према алкохоличару мора бити чиста а не део љубави према самом себи. Ово самопоуздање Христово није било погођено тиме колико је мало људи одговорило на Његов рад. Он је имао план, а да га ниједном није наметнуо. Наша ограничења треба јасно дефинисати, тако да не постанемо успутни зависник зависне особе, опседнути њоме до те мере да то шкоди нашој личности и односу према Богу. Велики преокрет код саветника алкохоличара показује колико је лако чак и за професионалце да упадну у ово. Ми на крају можемо управљати само собом и нашом реакцијом на ситуације. Покушајте установити редовну рутину за ствари у кући. Ово је добро не само за децу која су умешана већ вас утврђује као неког ко контролише у супротном хаотичну домаћу ситуацију. Треба да постоји редовно време за оброке. Треба да буде редовно читање Библије. Време за одлазак на спавање је редовно. Те ствари неће мењати алкохоличар, све док сте ви физички способни. Читајте и поново ишчитавајте Псалм 37, подвлачећи колико нам је пута речено "немој се жистити" у било каквим околностима – због нашег личног односа према Господу и наше личне наде у вечни живот у Краљевству. Гнев је једна од типичних особина за многе породице које имају алкохоличара.

Али једном када је алкохоличар извучен из порицања, постоји много реалних могућности које вам се отварају. Постоје стручни саветници, и Христаделфијанци и световни, а Анонимни Алкохоличари имају много огранака широм света. Мој савет вама би дефинитивно био да покушате да ангажујете једног квалификованог хришћанског саветника који се базира на Библији чим је алкохоличар вољан. Ова "болест" стварно јест излечива, уз Божију помоћ! Само 15% Американаца алкохоличара улази у процес лечења добровољно. Већину доводе они којима је стало до њих.

2.5. Стрпљење и опраштање

Нема брзог лека за алкохолизам. Очекивање брзих резултата фрустрира многе брижнике. Само по себи ово је изазов за веру у Бога који човеку изгледа "као да се никад не жури" како је брат Џон Томас волео да каже. " Ослони се на Господина, и чекај га " (Пс.37:7), говорио је Давид. Ово се мора постићи без обзира на то у каквој смо ситуацији. Алкохоличарима је потребно место где се могу вратити без веће срамоте након рецидива, тако да могу почети поново. Ово "место" може бити кухињски сто и ћаскање са ћерком или супругом, али то "место" не сме бити место где се прикрива неуспех или се истински смисао њиховог понашања на било који начин умањује. Стид и скривање кривице само ће утврдити алкохоличара у његовој ситуацији. Ово "место" мора што је најважније бити место вере и поверења и искренности. Заиста не смеће уништити

то поверење алкохоличара тиме што ћете га оговарати другима, нарочито у време фрустрираности. Ти разговори у кухињи, или штагод и гдегод да су, морају бити места стварности где ће алкохоличар без стида наћи храброст да поново сагледа себе и да поново одлучи. Њима је потребно тачно објашњење, које им даје јасну слику о реалностима које су избегавали и стварали. Треба им то потанко објаснити: постоје потпуне супротности између Њихових речи, принципа и поступака.

Молитва

Молитва је моћна. Она заиста мења ствари. Бог је вољан да учини нешто у животу неког трећег због молитви и напора других. Тако када је Господ видео веру пријатеља, Он је опростио и излечио паралитичара (Мк.2:5). Након сваког разговора са алкохоличарем, прочитајте кратку молитву. Самуел је рекао да престајање са молитвом за грешни Израел значи грешити против Господа (1Сам.12:23). Потреба сама по себи је позив на молитву. Није потребан лелечећи позив на молитву са торња неке цамије; трагична потреба алкохоличара је позив на молитву. Породица алкохоличара - "са-алкохоличари" како их зову – суочиће се са искушењем да дозволе да молитве постану рутина и да западну у просто пролажење кроз покрете, без стварне вере да ће их Бог чути. Због овога је молитва престављена у Светом Писму као једна борба, рвање и са самим собом и са Оцем вољним да учини неке ствари тек ако се одговарајућа количина тамјана молитве диже пред Њим. Када се молимо "и нека дође Царство твоје" ми молимо Божију вољу да суди нама и Њему у нашим животима. Ми молимо да Он постане највећи ауторитет у нашим животима, који нас води према улазу у то Царство које ће сигурно доћи. Свакодневно у нашим молитвама ми треба да предајемо нашу вољу Божијој вољи.

Сушти очај алкохолизма, начин на који је он једна мистерија и неодољив од прибегавања "вишој сили", је снажан мотив за молитву. Ви сте у позицији Јеремије који је живео међу отпадницима Јудама погођеним сушом због њихових греха: "Има ли међу таштинама у народа који да даје дажд? Или небеса дају ли ситан дажд? Нијеси ли ти то, Господине Боже наш? Зато тебе чекамо, јер ти чиниш све то" (Јер.14:22). А молитва доноси наду. Безнадежност је очигледно најјаче осећање оних који брину о алкохоличару. Ако су наша лична ограничења сигурна, ми лично се можемо радовати искрено у конкретној нади у живот вечни који нас чека. А ако ми имамо веру, такође постоје основе за наду чак и за нашег пријатеља алкохоличара. Замислите у својој глави слику Оца који чека жељно изгубљеног сина да му се врати; Он није чуо да му се можда враћа. Он је свакодневно чекао и надао се (Лк.15:20). Надање Божије је стварно невероватна инспирација – ако допустимо да то буде. "Господин је близу свијех који га призивају, свијех, који га призивају у истини. Жељу испуња онима који га се боје, тужњаву њихову чује, и помаже им" (Пс.145:18,19).

Треба да знате да Анонимни Алкохоличари имају састанке за породице алкохоличара, такође. И постоје групе за подршку које раде међу Христаделфијанцима такође, које бих ја топло препоручио.

2 Библијски одговори

3.1 Увод

Живот са алкохолизмом потхрањује један дух безнадежности. То је једна потврда да је Бог немоћан. Али овде се вера у Бога ставља на пробу. Можемо имати реалне наде у боље. Молитва мења ствари. И Бог мења ствари, чудотворно. Он стварно чини чуда радикално мењајући људске животе (9). Верујемо да је чинио чуда у прошлости, јер тврдимо да верујемо да је Библија Реч Божија. Морамо схватити везу између онога што је Он урадио у прошлости, и Онога што Он може да учини данас. Због овог псалми често стално говоре о ономе шта је Бог урадио, напр. Код Црвеног мора, а онда јако моле Бога да се умеша одмах сада у живот Псалмиста. Библијска историја нису лажи. То није мртва историја од простог значаја за порекло. Ти догађаји су живи са снагом и важношћу – јер тај Бог је наш Бог. Његова рука није толико кратка да не може спасити или пружити (Бро.11:23).

Свугде је прихваћено да су 12 корака Анонимних Алкохоличара (види додатак 1) и присуствовање њиховим састанцима далеко најуспешнија метода у превазилажењу алкохолизма. Али је срамота за нас што морамо да прихватимо ову необориву чињеницу. Јер та организација није чак ни Хришћанска, иако се један део њене филозофије преклапа са Хришћанством у ширем смислу. Право Хришћанство, које преноси свештенство вешто и паметно, треба да је много снажније од 12 корака А.А.. Нас би требало да зову са свих страна због нашег успеха у излажењу на крај са овим проблемом. Али ми као заједница једва да смо почели чак и да признајемо овај проблем, а не да чинимо нешто поводом тога. Са несумњивом истином којом смо благословени, ми треба да смо моћна општрица за свет ове генерације; а наша примена Библијске истине на проблем алкохола је само једно од многих подручја где би требало да смо на терену и да доказујемо то. Прави проблеми алкохолизма врте се око истине и признавања праве природе греха, искушења, Библијског "ђавола" Бога и Његове моћи да спашава. У овом подручју, Христаделфијанска заједница је благословена великим и правим увидом у оно чему нас Свето Писмо стварно учи. Али истина не сме остати тек теоретска, у поставкама, теолошка истина. Треба да је изнесемо на улице и покажемо снагу те истине у пракси; не само у мењању живота, већ и у квалитету трансформације невиђене у било ком другом систему терапије. Видите, лечење алкохолизма је уствари долажење до истине. Доктрине у које Христаделфијанци верују су "истинитије" или Библијски тачније него било шта на чега сам наишао. А те доктрине су створене да изазову један начин живота; искрена доктрина води искреном животу. А искрен живот је оно што је лек за алкохолизам. То чини наше потенцијале као заједнице у овом свету тако узбудљивим, нарочито у контексту борбе против алкохолизма.

3.2 Прозирност и осуђивање

Осуђивање греха

Алкохоличар мора да увиди да је оно што он ради погрешно – не само штетно за њега, већ погрешно пред Богом. Алкохоличарима обично недостаје самопоштовање и имају тако јадну слику о себи да једноставно им објашњавати да "Шкодиш самом себи" неће направити велики напредак. Треба да буду осуђени пред Богом због једноставне чињенице да они вређају Бога који их је створио и стално бранио. Дакле, због чега је алкохолизам погрешан? Прилично је ограничен аргумент ако се одговори: "само зато што Библија каже да је то погрешно". Да, Библија то осуђује. Али постоји разлог за Божије принципе, они

нису произвољни, а алкохоличар вероватно неће прихватити неки аргумент који каже: "учини ово и немој учинити оно само зато што виша сила тако каже".

- Алкохолзам се заснива на сталној психози лагања. Себи самом, оним окол. То није једна повремена лаж. То је једна ситуација где неистина одржава живот једне особе. Бог Истинити захтева од нас да будемо искрени према Њему и да "живимо истину" да би били Његова деца.
- Ми требамо да живимо живот духа, не живот тела. У телу ми не можемо задовољити Бога. Због тога не смемо давати нашем телу услова да се оно може радовати (Рим.13:14). Држање алкохола, сеоски фармер који га свесно производи итд. – то значи радити тачно оно што Бог каже да не радимо. Планирање и давање нашем телу значи удовољавање његовим појудима. Поодмакли алкохолизам је пажљиво планирано понашање.
- Алкохоличар лукаво планира да манипулише са свим стварима да би он или она имали приступ алкохолу и наставили да га троше.
- Иако су у извесном смислу "све ствари законите" њих Бог не дозвољава ако потпаднемо под њихову власт (1Кор.6:12; 10:23). Јасно је да је алкохолизам једна ситуација где је особа заробљена. Бог жели да Му служимо у слободи; за слободу Христ нас је ослободио на крсту (Гал.5:1). Због тога не бисмо требали разградити тај рад крста тако што ћемо слободу заменити за ропство опет греху.
- Алкохолизам је познато и упорно одбијање да се воли. Став "баш ме брига" према себи и другима неспојив је са основним учењем и примером Исусовим. Ако немамо ништа од Његовог духа / начин живота и размишљања, онда нисмо Његови. Овим се, наравно, не жели рећи за сваког алкохоличара да "није Његов". Алкохол неминовно уништава породице; а ако човек не покушава да збрине своју породицу, он је "гори од неверника" (1Тим.5:8).

Ми треба да будемо отворени пред Богом. Алкохолизам нам онемогућава да спознамо себе, да спознамо свој лик, наша тела, нашу бол, наше односе... када према Божијој речи, треба да се суочимо са њима, по Његовој милости.

Одговорност

Библија учи, и то је први принцип међу нама, да је знање повезано са одговорношћу. Ја ни најмање нисам заинтересован за то како ово утиче на питање ко ће бити васкрснут и коме ће бити суђено. Просто, ако знамо, онда имамо одговорност да поступамо према том знању. Алкохоличарима је потребна помоћ да преузму већу одговорност за своје понашање, ово осећање одговорности заменило је у њима самопоражавајуће самосажалење. Једна стратегија са алкохоличарем Христаделфијанцем, или чак и неверником који има неко познавање Јеванђеља, је подсетити или научити их основном знању о Богу. Да су они Његова деца, направљена по Његовом лику да одсликавају Његову славу, веома важну за њега; да је Његов Син био као и они али ниједном није сагрешио, и да је дао Свој живот као њихов представник, тако захтевајући неку нашу реакцију према Њему. Овде ја верујем да проповедање Јеванђеља може ићи руку под руку са саветовањем и бригом за алкохоличаре. Што више знају о "вишој сили", то су одговорнији према Њему; а осећај одговорности према "вишој сили" је веома важан у обезбеђивању мотивације да се престане.

Увиђање наших ограничења

Увиђање људских ограничења је кључно за програм 12 корака А.А. Онај који брине мора озбиљно схватити да он или она не могу бити Спаситељ алкохоличара. Промена се може силом наметнути. А ово нас баца назад до најосновнијег питања. Да ли верујемо да Христ значи "Спасилац"? да ли верујемо у Њега? Само Отац и Син могу потпуно трансформисати људски живот. Ми се можемо молити да они учине ово, жарка молитва је нешто што настаје из исправне реакције на трагедију алкохола. Али ми сами смо немоћни. И сам алкохоличар такође мора ово да увиди. Римљанима 7:15-25 треба да се чита алкохоличару опет и опет. Јер овде готово имамо у речи пренету унутрашњу борбу сваког алкохоличара.

"Тако, не знам шта чиним; јер не чиним што желим, него што мрзим – то чиним. Ако пак чиним што не желим, слажем се са законом и признајем да је добар. Јер то сад не чиним више ја, него грех који обитава у мени. Знам, наиме, да у мени, то јест, у мом телу, добро не обитава; јер штети – тога има у мени, али чинити добро – тога нема. Јер не чиним добро које желим, него зло, које не желим, то чиним. А кад чиним оно што не желим, то већ не чиним више ја, него грех који у мени обитава. Желећи, дакле, да чиним добро, налазим да за мене важи закон – да је зло умени. Тако се по унутрашњем човеку радујем Божијем закону, али видим један други закон у својим удовима, који војује против закона мога ума и заробљава ме законом греха, који је у мојим удовима. Бедан сам ја човек; ко ће ме избавити од овог смртног тела? Богу хвала кроз Исуса Христа, Господа нашега" (Е.Чарнић).

Када желимо да учинимо добро, зло је присутно крај нас. О како смо јадни ми људи. Али те речи не односе се посебно на алкохол, иако су јако важне и у вези тога. Оне су о греху уопште. Ми смо сви у основи ухваћени у психози алкохоличара. Па ипак Павле тријумфује у Римљанима 8 да хвала Богу, кроз нашег Исуса Христа имамо начин да побегнемо. Нејасна "виша сила" код А.А. овде је посебно дефинисана. Само понос чини да сви ми, било да смо алкохоличари или они који брину о њима, одбијамо да прихватимо у потпуности потребу за величином Оца и Сина. Склони смо да мислимо да ћемо сопственим снагама изаћи из овог проблема.

Понизност је тако битна. Најтрагичнији случајеви су алкохоличари који су били трезни неколико година а онда се вратили пићу. У скоро сваком случају они су пили поново због поноса и зато што су одбијали да увиде своја ограничења. У стварности понос долази пре пада (Посл.26:18) . такође запажам одлучан понос у мушкарцима који су били трезни например месец дана. Они су поносни на ту чињеницу. А овај понос доводи их до тога да заборављају своја ограничења, своју потребу за Богом, и они поново урањају у грех.

У Божијем суду људима биће очигледно да није приличило човеку створеном од праха да угњетава себи равне (Пс.10:18). Поштовање према другима озбиљно недостаје у нашим себичним природама. Али што више размишљамо о нашој личној безначајности, као створења од праха, то ћемо више увидети да злостављање других на било који начин јесте непримерно. И не морамо чекати судњи дан да схватимо ово – јер познајемо смртност и склоп човека из основног Библијског учења. Ова веза између наше смртности и понизности изнета је у

Павловом опису нашег садашњег стања као "тела наше понизности" (Фил.3:21). Веровање да смо смртни треба да нам донесе скрушеност.

Наша вера у Бога је смањена погрешно усмереном вером у човечанство. Ми ћемо радије веровати неком доктору, механичару, љубазном суседу, себи самима... него што ћемо се препустити Богу као последњем уточишту. "Прођите се човјека, којему је дах у носу; јер шта вриједи?" (Ис.2:22) упоређено са великим Богом Израела? Чини се да Јов 27:9,10 говори (иако је Хебрејски текст понешто нејасан) да се сваки човек на својој самртној постељи обраћа Богу у некој врсти молитве; али веровање у смртност човека огледаће се у томе да један праведан човек живи живот у молитвги се обраћајући се Оцу, што ће бити у контексту његовог последњег обраћања Богу у време умирања. Прави смисао наше молитве довешће до нашег молитвама испуњеног, потребног контакта са Оцем у свим нашим данима. Тако нам уништења и смрт дају увида у истинску мудрост (Јов28:22). Алкохоличар и његова породица се суочавају са овим стварима. Једини, једини пут напред је да спознамо наше слабости као људска бића, и величину и моћ Оца и Сина који су нас волели више него што ћемо ми то икада схватити.

Опширнија студија

Истина: Библијска анализа

Сви ми тражимо некога према коме ћемо бити потпуно искрени и рањиви, ко ће се према нама односити са милошћу, поштовањем, поверењем и разумевањем пуним љубави. Сваки пут када помислимо да смо нашли такву особу а она нас изневери, ми се дубље затварамо у себе. У овоме лежи грех оговарања, прекршених обећања и издаје; и као заједница ми морамо хитно да се добро загледамо дубоко у себе да би видели да ли је начин на који поступамо једни према другима тај који нас води ближе Оцу и једне другима, или дубље у себе саме. Због наших поновљених лоших искустава са људима, ми се препуштамо тако лако површним, лажним односима. Говоримо о безбедним темама, не откривајући заиста интимне делове наших срца. Неуспехе не делимо, фрустрације не признајемо. Ране прикривамо. Жртвујемо истину на олтару очувања мира и пријатних друштвених односа. И то нас води у живот тихог очаја и усамљености у гомили које толики многи осећају. А ми у Христу имамо "истину". И тражимо да је живимо. Шта то значи?

Фраза "истина" користи се у Светом Писму као резиме Божанског живота; јер говорити истину, и бити искрен према себи и Богу, јесте суштина живота како га је Бог замислио. Желим да демонстрирам ово; јер пречесто се претпоставља да због тога што познајемо и верујемо у праве поставке Јеванђеља, ми смо аутоматски "од истине". Следећи одломци појашњавају довољно да се "истина" не односи толико на интелектуалну чистоту разумевања колико на исправан начин живота. Ако неко разуме Библијско тумачење другачије од нас, напр. По питањима пророчанства, то не значи да је он "напустио истину". Али ако ми (напр.) лажемо, онда смо "напустили истину", упркос томе што имамо исправно разумевање доктрина Јеванђеља.

- Грешници окрећу леђа истини (2Тим.4:4, Титу 1:14) . Они су лишени истине (1Тим.6:5). Бог је открио истину, у ствари послао је Свога Сина да је живи и прогласи, али грешни људи су одбили да слушају.
- Енглески језик нема глагол "истинити", али Павле користи такав глагол, када подстиче Ефежане да "у истини" у љубави "треба да расту у Христу у свим стварима" (Еф.4:15). Ми ово можемо разумети као "говорити истину у љубави", али вероватно треба да видимо истину као квалитет поступака једнако као и говора. Павле жели да његови преобраћеници живе истину једнако као и да је говоре. Стварни духовни раст могућ је једино у начину живота "у истини".
- Павле позива Коринћане да посте "уз бесквасни хлеб искрености и истине", што је по њему супротно злу – не као супротност погрешним интерпретацијама Библијских одломака.
- У Пс.15:2 праведност у поступцима упоређује се са говорењем истине у нашим срцима.
- Пс. 69:13; 117:2 користе "истину" осврћући се на Божију милост и спасење. Показати милост и спасење другима значи бити "истинит" у Библијском смислу.
- У Јер.5:1 свакоме ко "тражи истину" биће опроштено – тј. Тражити покајање јесте опраштање. То истина значи у овом смислу. Неће једноставно само онима који траже исправно разумевање Библијских стихова бити опроштено.
- У Јер.9:3, бити "храбар за истину" не значи лагати и обмањивати своју браћу; не односи се на свађање са другима због њиховог тумачења Светог Писма. Трагично је што такве особе неки држе "храбрима за истину" – али то уопште није Јеремијин контекст.

Искрен Живот

Па ипак "истина" је јасно повезана са Јеванђељем. Наравно, веома је битно у шта ми верујемо Павле може говорити о "речи истине јеванђеља" (Кол.1:5) и опет "о истини јеванђеља" (Гал.2:5). Он се осврће на "реч истине, јеванђеља нашег спасења" (Еф.1:13). Сасвим је Библијски што се ми осврћемо на нашу веру као на "истину". Али јасно је да је истина један начин да се опише или сумира начин живота који доктрине истине треба да изазову у нама. Тако је "нови човек... створен у праведности и светости истине" (Еф.4:24). Покоравамо се истини у искреној љубави према нашој браћи (1Пет.1:22), не само интелектуалним пристанком на лепом разговору; ми "чинимо истину" када волимо брата свога (1Јв.1:6); ако је истина у нама онда ми корачамо у њој (3Јв.3). Ми треба да ходамо усправно према истини Јеванђеља (Гал.2:14); истина је усправно ходање. Верујемо да је намеравао да истинитост доктрина произведе један истински начин живота. Тако Еф.4:17-21 говори да живети један ташт, похлепан живот значи не покоравати се истини која је у Христу. А 2Сол.2:12 учи да не веровати у истину значи уживати у неправедности. Постоји морална веза између било које лажи и једног недуховног живота. Тако је покајање признавање истине (2Тим.2:25). Нека особа може научити теорију о Божијој истини али је никада не признавати – тј. покајати се и живети живот истине (2Тим.3:7), тј бити прозиран пред Богом и брутално искрен према себи самом.

Христова истина

У Јв.18:37 Исус је рекао Пилату у контексту Његове предстојеће смрти да је Он дошао на овај свет да буде сведок истини – крст је био врховни сведок и призор истине. Тамо није била проповедана нека доктрина; већ пре начин живота до кога су на крају водиле те доктрине. Гал.3:1 протестује код Галаћана како су они могли не покрити се истини када им се разапети Христ тако јасно показао, јасно је да је Павле видео покорност истини као покорност смислу крста. Постоји једна снажна парарела у Гал.4:16 : ја сам твој непријатељ јер ти говорим истину... ви сте непријатељи крста Христовог. Тако је направљена парарела између крста и истине (Јв.17:19); али наше посвећење је кроз прочишћење у крви Господа. Иста реч је употребљена за наше посвећење кроз ту крв (Јев.9:13; 10:29; 13:12). Можда се због овог чини да Дан.8:11,12 описује олтар као "истину". Крст Христов је врхунска истина. Овде видимо људски род онакав какви стварно јесмо; овде видимо стварни ефекат греха. Али изнад свега, овде видимо славну стварност чињенице да је један Човек са нашом природом превазишао грех, и кроз Његово жртвовање нама стварно може бити опроштена неистина целог нашег греха; и овако имамо једну стварну, конкретну, дефинитивну наду у живот вечни.

Исус је рекао истину овом свету у смислу да је Он безгрешан (Јв.8:47). Исто тако у Јв.17:19 Он каже да се Он посвећује, тако да "истина", тј. Његов савршени живот и смрт, могу посветити нас. Ово је било Његово саопштавање истине људима. Настављајући у речи Христа ми ћемо знати истину (Јв.8:31,32) – не толико да ћемо стећи веће научно знање, већ ће наши животи осликавати наше знање о Христу који је "истина". Истина нас ослобађа; Син нас ослобађа (Јв.8:32,36). "Истина" је дакле један назив за Исуса. Тек научно знање само по себи не може никога ослободити греха; али жива присутност и пример и дух живота другог Човека може, и чини то. И тако у Јв.14:6 пут, истина и живот су паралелни – истина је пут живота; "истина је у Исусу" (Еф.4:21). Дух живота у Христу ослобађа нас од греха (Рим.8:2); али Гал.5:1 једноставно каже да нас је "Христ" ослободио (иста Грчка фраза) од греха. Човек Исус Христ је Његов "дух живота", човек и Његов начин живота били су у поотпуном складу. Увек су то били; јер у Њему реч је постала тело. Постојала је "истина" у самој Његовој особи, у томе да су принципи Бога истинитога били савршено и потпуно проживљени у Његовој особи и бићу.

Само-разговор

Дакле шта ово све може значити у пракси ? Сви ми разговарамо сами са собом. Постоји стални ток само-разговора који тече у нама, без обзира на то да ли ми повремено тихо изговарамо речи сами себи или не. Неки људи имају ток само-разговора које стално оцрњује њихову само-вредност из дана у дан, из недеље у недељу, из месеца у месец, из године у годину. Други имају мисли беса и замишљају лоше ствари против зла за које помишљају да други чине. А други пак имају мисли крајње таштине раскоши, пожуде, различитих фантазија... и све ово утиче на наше речи, поступке и на крају амбиције. Из обиља срца, уста говоре. Зато "чувајте своје срце, јер је оно извор живота" (Посл.4:23). Због овога нам је речено да говоримо истину у нашим срцима. Давид дефинитивно мисли на наш само-разговор . Наш само-разговор је највероватније неистинит, фантазија, замишљање. Будите свесни, јако свесни, приватних разговора које имате сами са собом. Будите сигурни да је све оно

што говорите сами себи, чак и ако није о духовним стварима, макар истинито. Овде ова велика тема истине почиње и завршава се. У идеалном случају, наш само-разговор требао би да буде о Исусу, о Оцу, о стварима Његовог Царства. О било чему што је праведно, истинито, на добром гласу... Али наш само-разговор је блиско повезан са оним што би Свето Писмо назвало ђаволом – непресушни извор погрешних сугестија и недуховних виђења који чини се стално жубори у нама. Ђаво – онај Библијски – је "отац лажи" (Јв.8:44). А чини се да неискреност почиње у нашим само-разговорима. Ја бих чак отишао тако далеко да скоро дефинишем ђавола као наш лични само-разговор. А он је сличан једном опасном лаву који урла; једној лукавој змији. И налази се у свакоме од нас. Контрола само-разговора је веома важна. А Библијско вођство треба да обезбеди његову истинитост; јер је недостатак истинитости корен сваког греха. Верници грех обично почине не као чин свесне побуне, већ пре кроз један сложен процес само-оправдавања; за који при покајању ми схватамо да је био тек извртање значења речи у нашем само-разговору. Због овога је истинитост смисао духовног живота. Порицати да смо икада били неискрени значи порицати да смо икада грешили. Сви ми имамо овај проблем. Због овога тврдња Исусова да је Он био "истина" је била супротна тврдњи да је Он био безгрешан. Само овако је Он тиме пут у вечни живот.

3.3 Покајање

Овде опет верник има много предности над неверником. Џорџ Бест у својој аутобиографији, *Добро, лоше и шампањац* бележи своју борбу против алкохола, често истичући да упркос богатству и слави, или можда баш због њих, он није имао стварну мотивацију да остави флашу. Овај недостатак мотивације је оно што спречава тако много алкохоличара да престану. Њихов страх од последица њихове последње пијанке може мотивисати неке алкохоличаре, али само на ограничено време. За нас, мотивација није само себична – што ми желимо један срећнији породични живот или економски успех, итд. – већ ми имамо и једну дужност према Богу; јер Он нас воли, воли нас и волео нас је више него што ћемо икада схватити, иако нас кроз столећа вечности то сигурно очекује. Ми зато желимо да живимо онако како би Он хтео да ми живимо; ми желимо да живимо живот Краљевства одмах сада. Ми искрено желимо да будемо као Онај који нас је волео до краја, који је положио Свој живот за нас Његове пријатеље. За алкохоличара верника, ово укључује остављање алкохола. Ми желимо да будемо као Он, да живимо и будемо и схватимо као што је Он чинио и чини.

Пијанци неће наследити Царство; тако стоји у Кор.6:10 и Гал.5:21 Да ли то значи да ниједан алкохоличар који не може да престане неће бити тамо? Јер су они покајници. Они имају једно стање свести да стално окрећу леђа ономе што су чинили. Лако је упирати прстом у алкохоличара. Њихов је грех који је отворен и иде испред њих на осуду. Али сви ми, нажалост, хронични грешници. Ми грешимо покајемо се, и поново чинимо исто. Ми очајавамо. Ми мрзимо грех. Ми се држимо Павлових речи у Римљанима 7:15-25 и тешимо се, да смо то ми. И читамо даље у Римљанима 8 да нас је дух новог живота у Исусу ослободио од наочиглед неминовног закона греха у нама. И чудимо се даље нашим поновним неуспесима. И држимо се милости и искрене, потпуно искрене, мржње према греху који чинимо и јаке жеље за превазилажењем. И жељно чекамо са радошћу спасење Царства. Мало по мало, успевамо да се променимо. А то је оно што Бог тражи од алкохоличара брата или сестре, као

прости минимум. За оне који живе са алкохоличарима, ви имате исту склоност коју сви имамо – да увеличамо очигледније грехе других, са самозадовољном смиренošћу у себи чији грех није толико очигледан, а исто је толико хроничан. Увидите вашу склоност само-праведности, запишите и анализирајте ваше хроничне грехе. И схватите да ће алкохоличар члан ваше породице јако добро осетити било какву само-праведност или дволичност у вама. Ви желите да их волите, једном Библијском љубављу, до бољег пута. Дволично осуђивање није начин да се ово постигне. Укажите алкохоличару на то да се пијанство налази на листи заједно са идолопоклонством, раздором, гневом, љубомором, гложењем, преждеравањем као један грех који ће искључити из Краљевства (Гал.5:19-21) – а ви сте такође понекад раздражљиви, гневни, попустљиви према себи, љубоморни, идолопоклоници, похлепни итд. Боље је да ово признате унапред, јер је познато да су алкохоличари проницљиво критични према другима око себе.

Разлика између алкохолизма и повремениог пијанства је у томе што је то грешан начин живота, који се стално понавља као део живота. Али ви, такође (и многи други у братству) чините грехе који што их више чините, све су више на ивици тога да вас одведу у слично грешан начин живота. Овде Господ користи живот са алкохоличарем да инспирише истинску понизност и само-спознају у животима оних око њега. Оно што је грешно код алкохолизма није само то што узимамо хемикалије (етил алкохол) у обиму који Библија забрањује. Оно што је погрешно код тога јесте лагање, штета по себе и друге, оштећивање тела једном себичном навиком, искривљавање лика Божијег, неуспевање да се макар покуша бити достојан дивне намере коју Бог има за нас, промишљен недостатак љубави према самом себи и према ближњем своме. Па ипак сваки од тих грехова се хронично понавља у животима многих Христаделфијанаца. Ово не оправдава алкохолизам, али ја предлажем да ово треба да се уступи алкохоличару. Ми не прогањамо алкохоличара. Сви смо борци против греха. Нико није превише далеко од Бога да би му се помогло. Ово стално треба наглашавати. Господ Исус се са задовољством обратио самом друштвеном шљаму у Палестини првог века.

Једини судија

Ми не смемо прићи алкохоличару као судије, које жељно чекају да казне. Јасно је да љубав мора бити наш мотив. И ми желимо да инспиришемо живот љубави у алкохоличару; јер оно што је битно погрешно код алкохолизма није само кршење заповести већ најосновније, недостатак љубави. Суочен са женом затеченом у прељуби, Господ наглашава њеним тужиоцима да су они такође грешници, у толикој мери да њу не могу осудити. Они напуштају то место, један по један. А онда јој Господ каже да не грешите више (Јв.8:3-11). Он је можда ово учинио у потпуности због ње пре него због њих. Можда је Он наслутио њено дубоко осећање непоштења, неправде, и свесност дволичности других. Можда је она спавала са сваким од тих само-праведних тужилаца; или је бар била свесна њиховних моралних неуспеха. Али Господ није желео да је то спречи у покајању. Друга поента тог инцидента је да само Господ има моћ да осуди. Он није морао да изговори ниједну реч; Његово само-потврђујуће савршенство убедило је њу у њен грех. Ако породица алкохоличара почне да га осуђује, они неминовно ризикују да алкохоличар прокључа од мржње према њиховој дволичности. Треба да постоји једна отвореност у вези наших личних

озбиљних неуспеха када саветујемо алкохоличара. И дубоко, молитве пуно уточиште у ономе што би А.А. назвали "вишом силом" – познато нама као неупоредиви, без премца пример људског, савршеног Исуса.

Покајање у пракси

Предлажем да покајање треба да буде вербализовано – оно мора бити "признато" (1Јв.1:9), што подразумева написану или изговорену изјаву о проблемима. То је као молитва или читање Библије наглас; то успорава наше размишљање. Треба да се ухватимо у коштац са свим аспектима нашег греха. Морамо се суочити са њим, у свој ружноћи онога што смо учинили. Алкохоличар који жели да престане треба да седне трезан, и да направи једну листу свих људи против којих је он или она грешио, и свих начина и прилика којих се он или она могу сетити када их је алкохол навео на грех. Њима ће у овоме помоћи неко близак њима који их шокира показујући им листу коју је он направио о себи. Нарочито алкохоличар мора да напише при врху папира, велик словима: "ја сам лажов". Ово је веома важно за њихов опоравак.

Веровање да нам је опроштено можда је највећи изазов за веру сваког од нас а посебно је тешко за верника алкохоличара, чија вера је свакако слаба. Искреност могућег опроштаја (Лк.7:42), крајња чистота и потпуност Божије милости (Еф.2:8,9) – о овим стварима треба расправљати са алкохоличарем. Можда им покушати пренети невероватну логику у Римљанима 8 – ако нас Бог оправдава, онда нико ништа не може изнети против нас. Ако је толико много постигнуто смрћу Господа, колико више Његовим ускрснућем и новим животом, што Он жели да подели са нама? Ако Бог није поштедео ни Свог сопственог Сина, колико је тим више Он вољан да нам да буквално било шта друго? Тамо где се грех повећао, милост се повећала још више, и Бог је још више слављен (Рим.5:20). Он претвара Долину Ахор, симбол Израеловог срамног одлажења од Бога, у врата наде, где ће једног дана Израел певати као у данима када су изашли из Египта (Ос.2:14,15). Обећање да ћемо бити ослобођени од свог зла је стварно и значајно (1Јв.1:9).

Покајање је инспирисано нечим што отприлике можемо назвати другарством. То је пример других који нас инспирише у пракси, без обзира на то колико добро схватамо проблеме који су наишли између Бога и нас. Много је Христаделфијанаца који су се борили против и победили алкохол; и много је породица које могу сведочити на начин који ће бити од помоћи особи која се стварно и искрено бори да савлада проблем. А много је других који још увек воде борбу. Можете ступити у контакт са таквима слањем и-мејла на dh@bbie.org Уверавамо вас у потпуну, крајњу дискрецију. А.А. учи да ће један приступ моћи изван нас самих кроз сусрете са другима који воде исту борбу, и узимање снаге од њих. И за неке, ово функционише. Али помислите на још већу моћ која мора да постоји у узимању снаге из тела Христовог! Потребно је значајно другарство са алкохоличарем. Погледајте како се Господ дружио са грешницима да би их привео к Себи. Супротно од онога што бисмо могли очекивати, они нису размишљали да чињеница што је Он вољан да седи за столом са њима значи да су они ОК у Његовој милости. Његова сама милост и упоран, наметљив ефекат Његове личне светости и милостиво прихватање инспирисали су их да се промене. Тужно је што су многе Хришћанске групе окаљане комплексом "кривице из дружења", по чему се не треба дружити са

неким ко је као алкохоличар да не бисмо били упрљани. Али то није начин на који Бог поступа са нама. Рањени човек кога су спасили Самаријанци је толико налик свима нама. Рањени грехом и остављен полумртав и наг на улици. Али слика тог човека како лежи тамо јако подсећа на алкохоличара, скинутог и опљачканог "пљачкашима" друштвеног пијења, рекламирањем алкохола, итд. Па ипак га је Самаријац (=Исус) одвео у крчму, и средио да се побрину за њега док се Он не врати. Крчма је сигурно црква; тамо пронализимо духовно јачање и залечење нашег стања. А то ће трајати док се Господ не врати.

Сваки члан тела, било да је алкохоличар или не, доприноси укупној снази здрављу тела. Ниједан члан не може рећи да му нису потребни остали. Тело "ствара сопствени раст" и изграђује се у љубави, ојачано храњењем које преносе други чланови (Еф.4:16). Зато постоји снага и моћ изван нас самих у телу Христа. Нажалост, тело верника многи алкохоличари и они који се брину о њима виде као некога који осуђује, посрамљује, не разуме, итд. А Свето Писмо је на крају истинито; постоји, да заиста постоји, снага, моћ и здравље да се узме из тела Христовог. Овде *ако се поштује потпуна дискреција*, може се пронаћи велика снага у дељењу проблема насталих због алкохола са осталима унутар тела. Оно што нам свима треба је снажна повика на грех оговарања, и грех осуде. Ова два верска греха Христаделфијанаца спречавају нас да будемо сила добра, чак и снажна оштрица у овој генералцији, што бисмо тако лако могли бити.

3.4 Нови живот

Неколико пута, Павле наглашава да смо променили статус при крштењу. Раније смо били изгубљени и безнадежно уплетени у свет греха. Сада, ми смо ослобођени тако што постојимо у Христу. Али ми смо још увек јако склони да у пракси живимо стари живот, упркос чињеници да смо у новом животу по статусу. Он описује особине старог живота и подстиче своје преобраћенике да престану да живе на начин као да су још увек тамо негде у изгубљеном свету који се копрца у благу. Дакле ево неколико примера:

- Галаћанима је морало бити речено да ходају у Духу, да буду вођени Духом, ако су развили плодове духа пре него поступке тела (Гал.5:16-25). За Павла, тело је живот пре крштења; Дух је начин живота после. Али Галаћани, променивши статус, још увек су живели по телу.
- При крштењу, Ефежани су скидали старог човека и стављали на себе / облачили се у новог човека (Еф. 4:22,23 = Рим. 6:6). Али због тога су и даље морали да скидају ствари старог човека – гнев, лагање, итд. (Еф.4:25-28).
- У ствари, ово је цео контекст Римљана 6, класично поглавље о крштењу. То није део проповедничког обраћања Павловог неверницима, које им објашњава шта је крштење. Он пише слабима, крштеним верницима, говорећи им да оставе стари живот због промене у статус која се догодила при њиховом крштењу. Пре крштења ми смо били у тами, "али сада сте светлост (тима што сте крштени) у Господу: корачајте као деца светлости... у свој доброты и праведности и истини" (Еф.5,8,9).
- Колошани су морали да "усмрте" ствари као што је блуд, иако су их усмртили при крштењу (Кол.3:5 = Рим.6:6). А описани су као да су раније живели у таквим стварима, као сада, они не чине њих (Кол.3:7). А јасно је да

су и даље радили те ствари. Поново, Павле говори да они не раде те ствари према статусу, у Божијим очима, па зато не би требали да их раде у пракси.

- Тит је требао подсетити Критску браћу да зато јер су опрани и препорођени при крштењу, због тога не би требали да говоре зло о другима, јер у прошлости они бејаху такви (Титу 3:2-6). Али они су и даље поступали тако, чак и након крштења! Па ипак – они су опоменути да се присете смисла њиховог крштења, и да живе у статусу који су тако добили пред Богом.
- Упозоривши да непокајани блудници и пијанци неће бити у Царству Божијем, Павле наставља: "И такви бејаху неки од вас: али ви сте опрани, ви сте посвећени, ви сте оправдани и име Господа Исуса, и Духом Бога нашега" (1Кор.6:11). Освртање на прање, у име, Исуса, Духа, Бога... све је ово неминовно алузија на наше крштење у Име. И зато јер су били оправдани, сматрани безгрешним због њиховог крштења у Христу, због тога би они требали:
 - а) схватити да су им тела била храмови Светог Духа, и зато да славе Бога у духу и телу
 - б) схватити да нису само своји, да би живели живот тачно онако како они то желе
 - ц) поступати као да су стварно придружени Христу
 - д) допустити моћи Христовог васкрснућа и новог живота да делује у њима.

Сасвим јасно, Коринћани су *и даље* блудничили и опијали се. А, Павле каже да су они некада такви били. Јасно је да он мисли да су они променили статус – и да они треба да га живе у пракси. Али Павле копа дубље у психологији само-оправдања греха. Они су говорили да "Меса за стомак, и стомак за меса". Другим речима, ми имамо основне људске потребе и постоје начини да их задовољимо. Павлов одговор у основи јесте да ако смо у Христу, онда смо се заклели да усмртимо те потребе, и испуњавати их значи поступати као да су још увек здраво и добро. Даље, при крштењу сматра се да смо ми умрли за њих; и ми тражимо да живимо нови живот, оснажен васкрслим животом који је сада у Господу, чијем телу ми припадамо. Удобност и изазов су пред Христаделфијским алкохоличарима данас: Ви сте опрани, ви сте посвећени, ви сте оправдани, сматрани праведнима. Сетите се свог крштења. То се тада догодило. Сада, покушајте да живите тај живот. Поступајте, или бар покушајте да поступате, онако како вас Бог схвата. Алкохоличар мора да запамти, као што су и Римљани требали, огроман значај чињенице да су крштени. Они имају одговорност и такође огромну, неограничену могућност због овога. Подсетите их на то. Оставите неке фотографије или подсетнике на њихове ране дане у Господу у кући. Причајте о томе...

Плодови Духа укључују ставове свести који ће помоћи да се поплоча пут за истинску победу против алкохола. Директно суочавање наших најдубљих страхова – напр. Да алкохоличар никад неће престати да пије – могу понекад произвести сасвим супротну реакцију у нама; суочавање ојачава баш ону ствар које се бојимо. Ако алкохоличара суочи са проблемом директно и отворено други брат или сестра, он ће вероватно одмах посегнути за флашом. Једном кад је проблем уочен и жртва изван фазе порицања, није мудро гурати напред превише брзо превише хитро. Они који живе са њима треба да припреме терен понешто, охрабрујући жртву да свесно развије нека од следећих духовних особина:

Позитивно размишљање

Алкохоличар и његова / њена породица лако бивају ухваћени у синдром бори се или бежи . Победити проблем чини се превише; изгледа да је једина могућност побећи дубље од њега. Веровање у Божију истину, Колико год колебљиво, омогућава нам да постигнемо бар нешто основног позитивног размишљања. У Филипљанима 4:8 Библија то наглашава најједноставнијим језиком: "Уосталом, браћо, што год је *истинито*, што год је *часно*, што год је *праведно*, што год је *чисто*, што год *љубазно*, што год је на *добром гласу*, *ако је каква врлина*, *ако је каква похвала*, *на то мислите*" (Е.Чарнић) . Покушајте да будете позитивни око тема које нису повезане са проблемом алкохола; тражите учешће у Господњем раду на начин који ће вам помоћи да превазиђете вашу разумљиву опседнутост проблемом алкохола који је око вас.

Контрола емоција и поступака

"Особа без само-контроле је једнако назаштићена као неки град срушених зидина " (Посл.25:28). Ова особа ће бити рањива и често вођена негативним емоцијама. Њен завршетак описан је у Галаћанима 5:19-21 – пратећи проблеми могу укључити прељубу, сексуални неморал, мржњу, препирања, љубоморе, изливе гнева, себичне амбиције, завист и пијанство. Да би контролисао емоције, алкохоличар треба поново да научи да буде способан да их препозна и идентификује – након можда година опседнутости алкохолом, личне емоције постају неважне. Алкохоличар губи везу са самим собом. Разговарајте са алкохоличарем о томе како се он осећа, и добићете поједностављене одговоре као "не осећам се добро"; али више од тога нису у стању да објасне. Стрпљив разговор са њим довешће до тога да он дефинише та осећања потање.

Усредсређивање на Исуса

Јасно усредсређивање на личност Исусову треба подстицати у свакоме од нас. " Имајте у себи исту мисао коју Христос Исус има" (Фил.2:5); "Све могу у ономе (Христу) који ме снажи" (Фил.4:13). Живот у Христу је у ствари развијање нових менталних навика: " Није нам, наиме, Бог дао плашљивог духа, него духа силе и љубави и разборитости" (2Тим.1:7).

Интимност са другима

Алкохоличари су у бити усамљени људи. " Јер ако падну, друг ће подигнути друга свога, а тешко ономе који је сам и падне, и нема друга да га подигне" (Про.4:10). Песник из 17-ог века Џон Дон имао је смисао с тим у вези: "Ниједан човек није острво". Другарство, значајно другарство са другима, замислио је Отац. То је Његов пут за нас. Бог нас је замислио тако да су нам потребни други људи: "*Није добро да човек буде сам*" (Пост.2:18). Може се догодити да породица и пријатељи који емоционално подржавају нису они који ће задовољити потребу алкохоличара. Али не може бити сумње да постоји велика терапевтска вредност у признавању наших грешака једни другима (Јак. 5:17) – снага и могућност чега слабе ако једна заједница подлегне оговарању и неистини. Наша потреба за другима није само Библијски вреднована: "Шта се дешава ако немамо блиских односа? Порука која се јасно и гласно јавља из научних доказа нагомиланих од средине 70-их је да имање разумног квантитета и квалитета друштвених односа јесте веома важно за менталну и физичку добробит" (10). Понекад је тешко породици алкохоличара да прихвате да он или

она могу можда бити усамљени – јер они пружају подршку плаћајући високу цену, и "увек су ту" да рашчисте збрку. Али схватање алкохоличаревих потреба никако није признање да ви нисте успели; то је само реално увиђање потребе. Поново усредсредити жртву на друге само по себи извешће их из его-центризма који јесте алкохолизам. Најбољи пријатељи, наравно, била би браћа или сестре који су се борили и превазишли исту битку. 2Кор.1:6 каже да ако трпимо било шта, ми тако можемо тешити друге који имају исте патње. Исто тако јаке везе треба да буду изграђене из међу породица које трпе ; а то се једино може постићи извесним степеном отворености. Ово наравно не важи ако разочарамо друге трачарећи о ономе што су нам поверили, около братству.

Облици понашања унапређују и оснажују једни друге. Кад би само алкохоличар могао бити уведен у једну спиралу нагоре, најбоље кроз негу тела Христовог, онда је победа осигурана. Само један погрешан потез са алкохолом, и тако се лако може склизнути у спиралу надолу, лакше него што је ући у спиралу нагоре. Ово ће укључити повезивање у животу са онима који нису алкохоличари. Ми не смемо снабдевати тело (Рим.13:14) – Алкохоличар треба да избегава људе и места који ће поново стимулирати потребу за алкохолом. Једна студија је пронашла да "постоји директна веза између смртности од болести повезаних са алкохолом и либералности закона који управља доступношћу деловима земље... доступност алкохолних пића повећава количину алкохолизма у датом подручју" (11). Држање подаље од доступности јасно појачава шансе за превазилажење алкохолизма или повратка њему. Ми смо умешани у једно духовно ратовање, у битку ума, у којој присуство речи Божије у нашим срцима ојачава нас против греха (Пс.119:11).

4. После победе

Како и кад ваш вољени остави флашу заувек, са вашим проблемима можда неће бити готово. Погледајте овај чудни али тачни статистички феномен: Релативно велики број партнера прихвата назад своје партнере бивше алкохоличаре у породични живот. Он или она остаје трезан. Али они... напуштају отржењеног партнера и ступају у брак... са другим алкохоличарем. Зашто и како ово може бити? Током периода алкохолизма, партнер (нарочито жена) преузима потпуни ауторитет. Морају да доносе одлуке без освртања на алкохоличара. Они знају најбоље. Они су у изванредној позицији моћи у вези. После трежњења, породица или веза мора се вратити на оно што је било пре – веза између ревноправних, без манипулације, супериорности, презирање оног другог. А ово је у ствари невероватно тешко. Оно што са собом доноси опраштање алкохоличару мора бити промишљено. То је заиста тешко, веома тешко. И опет, другарство са другима који су прошли кроз исто може бити од велике помоћи.

Параболу о старијем брату треба промислити. Можда је ово била основна порука параболе. Старији брат је у основи био љубоморан и пун самосажаљења. Осећао је да године његове стрпљиве покорности (а сигурно је проценио своју праведност) бивају заборављене само зато што се изгубљени син вратио. Он није опростио ништа – настављао је о томе како је изгубљени син потрошио очеву уштеђевину на курве. Братовљеви ранији греси били су највећи у његовом сећању и након што се брат очигледно променио. А резултат је био трагичан –

он више није хтео да буде део Очевог другарства. Све због тога јер није хтео *заиста* опростити.

5. Закључци

На крају, поставиће се питање за све умешане у трагедију алкохолизма: Зашто ја? Зашто сам ја алкохоличар... зашто је моја судбина била да живим са алкохоличарем? Без прихватања да Бог не само да постоји већ има један озбиљан, моћан план да манифестује Себе у нама, и да су сви аспекти наших живота вођени да би на крају омогућили ово, ова питања остају трагично без одговора у многим неверничким умовима. Убеђен сам да правдни Бог неће на крају судити ни једном од Своје деце више него другима. Ми морамо свако од нас узети крст. Без обзира на то колико пута ћемо се спотаћи и пасти док га носимо – а чак је и наш Господ чинио тако на Свом последњем ходу до Голготе – над нама треба да доминирају слике ученика како носе крст после њега. Пут, стаза, пролаз који је наш Господ дао свакоме од нас ће се разликовати. За неке ће то бити алкохол; за друге, живот са брачним неверством, дрогама, физичким и менталним оштећењем. И тако се листа наставља, као да можемо прегледати приватне борбе сваког од Божије деце. Сви ми имамо стазу коју ћемо прећи, до покушаног опонашања Христа чему смо сви ми непорециво, неизбежно позвани. Како ми је то мој пријатељ Стив Џонсон једном рекао збуњен догађајима док смо се возили кроз снежна поља Летоније: "То је процес, а не производ". Или као што ми је други драг пријатељ Џон Стибс рекао у врелини личне трагедије у унутрашњости Аустралије, док смо седели на магловитој веранди у Бризбејну: "У питању је возња, а не одредиште". Да ли ће члан ваше породице оставити алкохолизам није најбитније, на крају крајева. Јесте ваша реакција на то, која вас припрема за крајње одредиште у Царству. И ово је једина крајња сврха која је од највеће важности, ма колико је тешко то схватити док живимо своје животе у једном свету усредсређеном на личну срећу сад и овде.

Јеремија је видео како његов вољени народ гутају резултати њихових поступака и ставова. Он је схватио да тамо није било Божије милости нестали би сви они; и ми такође морамо бити захвални брижном Оцу шта ми сами нисмо алкохоличари. Јеремија је захвалио Богу: " Милост је Господинова што не изгибосмо са свијем, јер милосрђа његова није нестало; Понавља се свако јутро; велика је вјера твоја. Господин је део мој, говори душа моја; за то ћу се у њега уздати. Дobar је Господин онима који га чекају, души која га тражи" (Плач 3:22-25) .

Додатак 1: Дванаест корака

1. Ми смо признали да смо немоћни пред алкохолом – да су наши животи постали неконтролисани
2. Ми смо почели да верујемо да једна сила већа од нас може да нас врати разуму
3. Донели смо одлуку да препустимо нашу вољу и наше животе бризи Бога онако како Га ми схватамо
4. Истражили смо и направили неустрашив инвентар нас самих
5. Признали смо Бога, себи самима и другом људском бићу праву природу наших грешака
6. Били смо потпуно спремни да Бог отклони све ове мане карактера
7. Понизно смо Га замолили да отклони све наше недостатке
8. Направили смо листу свих особа које смо повредили и постали смо вољни да надокнадимо свима њима
9. Директно смо надокнадили таквим људима гдегод је то било могуће, осим када би такво чињење повредило њих или друге
10. Наставили смо да правимо лични инвентар и гдегод смо грешили, одмах смо то признавали.
11. Тежили смо кроз молитву и медитацију да побољшамо свој свесни контакт са Богом како смо Га ми разумели, молећи само за разумевање Његове воље и снагу да то извршимо
12. Пошто смо имали духовно искуство као резултат ових корака, покушали смо да пренесемо ову поруку алкохоличарима, и да примењујемо ове принципе у свим нашим пословима.

Додатак 2: неки Христаделфијски извори

Анонимни и-меил контакти са другим Христаделфијским алкохоличарима и њиховим породицама

Источна Европа / Саветовалиште на Руском језику . info@carelinks.net

Коришћена литература

- (1) Caroline Knapp, "The Glass Half Empty", *The New York Times Magazine* (9 May 1999), p. 19.
- (2) Jean Kinney & Gwen Leaton, *Loosening The Grip: A Handbook Of Alcohol Information* (St Louis: Mosby, 1995) p. 21.
- (3) Peter Masters, *Should Christians Drink? The Case For Total Abstinence* (London: Wakeman, 2001).
- (4) Jorge Valles, *Social Drinking And Alcoholism* (Texas Alcohol And Narcotics Educations Council, 1965) p. 14.
- (5) Darryl Inaba & William Cohen, *Physical And Mental Effects Of Psychoactive Drugs* (Ashland, OR: C.N.S., 1993), p. 135.
- (6) Roy Hatfield, "Closet Alcoholics In The Church", *Christianity Today*, 18 August 1981 p. 28.
- (7) Andre Bustanoby, *The Wrath Of Grapes* (Grand Rapids: Baker, 1987).
- (8) Jean Kinney & Gwen Leaton, *Loosening The Grip: A Handbook Of Alcohol Information* (St Louis: Mosby, 1995) p. 21.

- (9) Brother Peter Bayliss in *The Perils Of Drug And Alcohol Abuse*, (Christadelphian Care Group).
- (10) Paul Martin, *The Healing Mind*, 1997, p. 157.
- (11) K.M. Magruder, "The Association Of Alcoholism Mortality With Legal Availability Of Alcoholic Beverages", *Alcohol And Drug Education*, 1976.